

КИТОБИ ЕҲУШАЪ ИБНИ НУН БОБИ ЯКУМ

Худованд Еҳушаъ ибни Нунро дар унвони пешвои қавм тасдиқ мекунад.

1. ВА баъд аз вафоти Мусо, бандаи Худованд, чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба Еҳушаъ ибни Нун, хизматгузори Мусо, сухан ронда, гуфт:
2. «Мусо, бандаи Ман, вафот ёфт; ва алҳол бархоста, аз ин рӯди Ёрдун убур намо, ту ва тамоми ин қавм, ба замине ки Ман ба онҳо, ба банӣ-Исроил, медиҳам.
3. Ҳар ҷоеро, ки кафи пой шумо бар он гузошта шавад, ба шумо медиҳам, чунон ки ба Мусо гуфтаам.
4. Аз биёбон ва ин Лубнон то наҳри бузург, ки наҳри Фурот бошад, тамоми замини хиттиён то баҳри Бузург, ки ғурубгоҳи офтоб аст, ҳудуди шумо хоҳад буд.
5. Ҳеч кас дар тамоми айёми умрат қодир нахоҳад буд, ки пеши ту истодагӣ намояд; чунон ки бо Мусо будам, бо ту низ хоҳам буд; туро бемаҷол нахоҳам гардонид ва тарк нахоҳам кард.
6. Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту ба тасарруфи ин қавм заминеро хоҳӣ даровард, ки дар бораи он ба падаронашон қасам хӯрдаам, ки ба онҳо бидиҳам.
7. Фақат қавӣ ва далер бош, то ки бо риояти дурусти тамоми шариате ки Мусо, бандаи Ман, ба ту амр фармуда-аст, амал намой; аз он ба тарафи рост ё чап дур нашав, то ба ҳар ҷое ки меравӣ, муваффақият ба даст оварӣ.
8. Бигзор ин китоби шариат аз даҳони ту дур нашавад, ва онро ту рӯзу шаб биомӯз, то бо риояти ҳар он чи дар он навишта шудааст, амал намой, зеро ки он гоҳ дар роҳҳои худ комъёб гардида, муваффақият ба даст хоҳӣ овард.
9. Ман, охир, ба ту чунин амр фармудаам: қавӣ ва далер бош, натарс ва ҳаросон нашав, зеро ба ҳар ҷое ки би-равӣ, Худованд Худои ту бо туст».

Амр ба нозирон.

10. Ва Еҳушаъ ба нозирони қавм амр фармуда, гуфт:

11. «Андаруни ўрдугоҳ давр занед, ва ба қавм амр фарму-да, бигӯед: "Барои худ тӯша муҳайё кунед, зеро ки баъд аз се рӯз шумо аз ин Ўрдун хоҳед гузашт, то ки рафта, за-минеро ба тасарруфи худ дароваред, ки Худованд Худои шумо ба шумо барои тасарруф намудан медиҳад"».

12. Ва Еҳушаъ ба реубениён ва чодиён ва нисфи сибти Менашше сухан ронда, гуфт:

13. «Ба ёд оваред он каломро, ки Мусо, бандаи Худо-ванд, ба шумо амр фармуда, гуфтааст: "Худованд Худои шумо ба шумо оромӣ бахшид, ва ин заминро ба шумо дод".

14. Занони шумо, кӯдакони шумо ва чорвои шумо бигзор дар заминне ки Мусо ба шумо дар ин тарафи Урдун додааст, бимонанд, валекин шумо, ҳамаи мардони чангӣ, мусаллаҳ гардида, пешопеши бародарони худ убур намоед ва ба онҳо кӯмак расонед,

15. То даме ки Худованд ба бародарони шумо низ, мисли шумо, оромӣ бахшад, ва онҳо низ заминеро, ки Худованд Худои шумо ба онҳо медиҳад, тасарруф намоянд; ва он гоҳ шумо ба мулки худ, ба заминне ки Мусо, бандаи Худованд, дар ин тарафи Урдун аз тулӯъгоҳи офтоб ба шумо додааст, баргашта, онро тасарруф хоҳед кард».

16. Ва онҳо ба Еҳушаъ ҷавоб дода, гуфтанд: «Ҳар амре ки ба мо бифармой, ба ҷо хоҳем овард, ва ба ҳар кучо, ки моро бифиристӣ, равона хоҳем шуд;

17. Чунон ки дар ҳар бобат ба Мусо гӯш додаем, ончунон ба ту гӯш хоҳем дод, фақат Худованд Худои ту бигзор бо ту бошад, чунон ки бо Мусо буд;

18. Ҳар касе ки ба фармони ту муқобилият намояд ва ба суханони ту дар ҳар чизе ки амр фармой, гӯш надихад, кушта хоҳад шуд; фақат қавӣ ва далер бош».

БОБИ ДУЮМ

Роҳоб ва ҷосусон.

1. ВА Еҳушаъ ибни Нун аз Шиттим ду марди ҷосусро пинҳонӣ фиристода, гуфт: «Рафта, он замин ва Ерихӯро бубинед». Онҳо рафта, ба хонаи фоҳишае ки Роҳоб ном дошт, даромаданд ва дар он ҷо хоб карданд.
2. Ва ба подшоҳи Ерихӯ чунин хабар расид: «Инак, имшаб ба ин ҷо мардон аз банӣ-Исроил омадаанд, то ки заминро ҷосусӣ кунанд».
3. Ва подшоҳи Ерихӯ назди Роҳоб фиристода, гуфт: «Мардонеро, ки назди ту омада, ба хонаи ту даромадаанд, берун овар, зеро онҳо омадаанд, то ки тамоми ин заминро ҷосусӣ кунанд».
4. Валекин зан он ду мардро гирифта, пинҳон кард, ва гуфт: «Оре, он мардон назди ман омада буданд, вале ман надонистам, ки онҳо аз кучоянд;
5. Ва чун ҳаво торик шуда, вақти бастани дарвоза расид, он мардон берун рафтанд; намедонам, ки онҳо кучо рафтанд; зуд онҳоро таъқиб намоед, ки ба онҳо хоҳед расид».
6. Ва ҳол он ки ӯ онҳоро болои бом бароварда, дар миёни зағирпояҳо, ки болои бом чида буд, пинҳон кард.
7. Пас он касон онҳоро дар роҳе ки сӯи Урдун мебурд, то худи маъбарҳо таъқиб карданд; ва баъд аз он ки таъқибкунандагони онҳо берун рафтанд, дарвозаро бастанд.
8. Ва пеш аз он ки онҳо хоб раванд, ӯ назди онҳо болои бом баромад,
9. Ва ба он мардон гуфт: «Ман медонам, ки Худованд ин заминро ба шумо додааст, ва тарси шумо моро фаро гирифтааст, ва ҳамаи сокинони ин замин пеши шумо бечуръат шудаанд;
10. Зеро шунидаем, ки чӣ гуна Худованд обҳои баҳри Қулзумро пеши шумо хушк кардааст, вақте ки аз Миср берун омадед, ва чӣ гуна шумо бо ду подшоҳи амӯрӣ, ки дар он тарафи Ӯрдун буданд, яъне бо Сихӯн ва Ӯҷ амал намуда, онҳоро маҳв кардаед;

11. Ва хангоме ки инро шунидем, дилҳои мо бемаҷол гардид, ва дар ҳеҷ кас дигар рӯҳи муқовимат пеши шумо боқӣ намонд, зеро ки Худованд Худои шумо ҳам дар осмон ва ҳам бар замин Худо мебошад.

12. Ва алҳол барои ман ба Худованд қасам ёд кунед, ки ба хотири эҳсон ки ман ба шумо кардам, шумо низ ба хонадони падари ман эҳсон хоҳед кард; ва нишони муътабаре ба ман бидиҳед,

13. Ки шумо падарам ва модарам ва бародаронам ва хоҷаронам ва ҳар киро, ки онҳо доранд, зинда хоҳед гузошт, ва ҷонҳои моро аз марг раҳо хоҳед кард».

14. Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: «Бигзор ҷонҳои мо ба ҷои шумо бимирад, агар шумо ин кори моро ошкор накунад; ва хангоме ки Худованд ин заминро ба мо бидиҳад, мо ба ту ба ростӣ эҳсон хоҳем кард».

15. Ва ӯ онҳоро бо танобе аз тиреза фурувард, зеро ки хо-наи ӯ дар мобайни деворҳои ҳисор буд, ва ӯ дар мобайни ҳисор сукунат дошт.

16. Ва ба онҳо гуфт: «Ҷониби кӯҳ биравед, мабодо таъкибқунандагон ба шумо осебе расонанд; ва дар он ҷо се рӯз пинҳон шавед, то даме ки таъкибқунандагон баргарданд; ва баъд ба роҳи худ хоҳед рафт».

17. Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: «Мо аз ин қасами ту, ки моро қасам додӣ, дар чунин сурат фориғ хоҳем буд:

18. Инак, мо ба ин замин меоем; ту ин арғамчини дорои риштаи қирмизиро ба тирезае ки моро аз он фурувардӣ, бибанд; ва падарат ва модарат ва бародаронат ва тамоми аҳли байти падаратро назди худ ба хонаат ҷамъ кун;

19. Ва ҳар касе ки аз дари хонаи ту берун равад, хунаш ба гарданаш хоҳад буд, ва мо фориғ хоҳем буд; ва ҳар касе ки бо ту дар хона бошад, агар дасти тааддӣ ба вай бирасад, хуни вай ба гардани мо хоҳад буд;

20. Вале агар ту ин кори моро ошкор кунӣ, мо аз қасами ту, ки моро қасам додӣ, фориғ хоҳем буд».

21. Ва ӯ гуфт: «Бигзор аз рӯи гуфтаи шумо бишавад!» Ва онҳоро фиристод, ва онҳо рафтанд; ва арғамчини қирмизиро ба тиреза баст.

22. Ва онҳо рафта, ба кӯҳ расиданд, ва дар он ҷо се рӯз монданд, то даме ки таъқибкунандагон баргаштанд; ва таъқибкунандагон тамоми роҳро чустуҷӯ карданд, вале наёфтанд.

23. Ва он ду мард гашта аз кӯҳ фуromaданд, ва аз наҳр убур намуда, назди Еҳушаъ ибни Нун омаданд, ва ҳар чиро, ки ба онҳо рӯй дода буд, ба ӯ ҳикоят карданд.

24. Ва ба Еҳушаъ гуфтанд: «Ба ростӣ, Худованд тамоми он заминро ба дасти мо супурдааст, ва ҳамаи сокинони он замин пеши мо бечуръат шудаанд».

БОБИ СЕЮМ

Аз Ӯрдун убур карданд.

1. ВА Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархост, ва ӯ ва тамоми банӣ-Исроил аз Шиттим равона шуда, ба Ӯрдун омада расиданд, ва пеш аз он ки убур кунанд, шабро дар он ҷо гузарониданд.

2. Ва баъд аз гузаштани се рӯз нозирон андаруни ӯрдугоҳ давр заданд,

3. Ва ба қавм амр фармуда, гуфтанд: «Вақте ки сандуқи аҳди Худованд Худои худро бубинед, ки коҳинон ва леви-зодагон онро бардошта мебаранд, шумо низ аз ҷои худ равона шавед, ва аз ақиби он биравед.

4. Аммо дар миёни шумо ва он то ду ҳазор зироъ масофа бояд бошад; ба он наздик нашавед, то роҳеро, ки бо он хо-ҳед рафт, бидонед, зеро ки шумо ҳаргиз бо ин роҳ убур нана-мудаед».

5. Ва Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Худро такдис намоед, зеро ки фардо Худованд дар миёни шумо корҳои аҷоиб хоҳад кард».

6. Ва Еҳушаъ ба коҳинон сухан ронда, гуфт: «Сандуқи аҳдро бардошта, пеши қавм убур намоед». Ва онҳо сандуқи аҳдро бардошта, пеши қавм равона шуданд.

7. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Имрӯз Ман ба бузург гардонидани ту дар назари тамоми Исроил шурӯъ менамоям, то бидонанд, ки чунон ки бо Мусо будам, ончунон бо ту хоҳам буд;
8. Ва ту ба коҳинони бардорандаи сандуқи аҳд амр фар-муда, бигӯй: "Ҳамин ки ба канори обҳои Урдун бирасед, дар Урдун биистед"».
9. Ва Еҳушаъ ба банӣ-Исроил гуфт: «Ба ин ҷо наздик омада, суҳанони Худованд Худои худро бишнавед».
10. Ва Еҳушаъ гуфт: «Бо ин хоҳед донист, ки Худои Ҳай дар миёни шумост, ва Ҷ канъониён ва ҳиттиён ва ҳиввиён ва фариззиён ва чирчошиён ва амӯриён ва ябусиёнро аз пеши шумо маҳв хоҳад кард;
11. Инак, сандуқи аҳди Молики тамоми ҷаҳон пешопеши шумо аз Урдун убур хоҳад намуд;
12. Ва алҳол шумо дувоздаҳ нафар аз сибтҳои Исроил, аз ҳар сибт як нафар, барои худ бигиред;
13. Ва ҳамин ки кафи пойҳои коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованди Молики тамоми ҷаҳон ба обҳои Урдун дохил шавад, обҳои Ҷрдун, обҳои ки аз боло фурӯд меояд, қатъ гардида, мисли деворе хоҳад бозистод».
14. Ва ҳангоме ки қавм аз хаймаҳои худ равона шуданд, то аз Урдун убур намоянд, ва коҳинони бардорандаи сандуқи аҳд пешопеши қавм буданд,
15. Ҳамин ки бардорандагони сандуқ ба Урдун расиданд, ва пойҳои коҳинони бардорандаи сандуқ ба канори об гӯтид, — дар сурате ки Ҷрдун тамоми айёми дарав бар ҳамаи соҳилҳояш лабрез мешавад, —
16. Обҳои ки аз боло фурӯд меомад, ба масофаи бисёр дур аз шаҳри Одом, ки дар ҷониби Сортон аст, мисли деворе бозистод, ва обҳои ки сӯи баҳри биёбон, яъне баҳри Намак, фурӯд меомад, тамоман қатъ гардид, ва қавм дар рӯ ба рӯи Ерихӯ убур карданд.
17. Ва коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд андаруни Урдун дар хушкӣ маҳкам меистоданд, ва тамоми

Исроил дар хушкӣ убур мекарданд, то даме ки аз Ёрдун убур кардани тамоми халқ анҷом ёфт.

БОБИ ЧОРУМ

Ду ҳайкали ёдгорӣ.

1. ВА ҳангоме ки аз Ёрдун убур кардани тамоми халқ анҷом ёфт, Худованд ба Ёхушаъ сухан ронда, гуфт:
2. «Дувоздаҳ нафар аз миёни қавм, аз ҳар сибт як нафар, барои худ бигиред,
3. Ва ба онҳо амр фармуда, бигӯед: "Аз ин ҷо, аз даруни Ёрдун, аз ҷое ки пойҳои коҳинон маҳкам истода буд, дувоздаҳ санг барои худ бардоред, ва онҳоро бо худ бурда, дар манзилгоҳе ки имшабро мегузаронед, бигузored"».
4. Ва Ёхушаъ дувоздаҳ мардеро, ки аз банӣ-Исроил, аз ҳар сибт як нафар, интихоб карда буд, даъват намуд;
5. Ва Ёхушаъ ба онҳо гуфт: «Пеши сандуки Худованд Худои худ ба даруни Урдун баргардед, ва ҳар яке аз шумо як сангро, мувофиқи шумораи сибтҳои банӣ-Исроил, бар китфи худ бардоред,
6. То ки ин дар миёни шумо аломате бошад; вақте ки писарони шумо фардо пурсида, гӯянд: "Ин сангҳо дар шумо барои чист?" —
7. Он гоҳ ба онҳо хоҳед гуфт: "Барои ёдгории он аст, ки обҳои Ёрдун пеши сандуки аҳди Худованд қатъ гардид, яъне вақте ки он аз Урдун убур мекард, обҳои Ёрдун қатъ гардид". Ва ин сангҳо барои банӣ-Исроил ёдгории абадӣ хоҳад буд».
8. Ва банӣ-Исроил чунон ки Ёхушаъ амр фармуд, амал карданд: дувоздаҳ сангро аз даруни Ёрдун, чунон ки Худованд ба Ёхушаъ гуфта буд, мувофиқи шумораи сибтҳои банӣ-Исроил, бардоштанд, ва онҳоро ба манзилгоҳи худ бурда, дар он ҷо гузоштанд.
9. Ва Ёхушаъ ҳамчунин андаруни Ёрдун, дар ҷое ки пойҳои коҳинони бардорандаи сандуки аҳд истода буд, дувоздаҳ санг гузошт, ва онҳо то имрӯз дар он ҷост.

10. Ва коҳинони бардорандаи сандук андаруни Ӯрдун истоданд, то вақти анҷом ёфтани ҳар чизе ки Худованд ба Еҳушаъ амр фармуда буд, ки ба қавм бигӯяд, бар тибқи ҳар чизе ки Мусо ба Еҳушаъ амр фармуда буд; ва қавм шитобон убури мекарданд.
11. Ва ҳангоме ки убури кардани тамоми қавм анҷом ёфт, сандуқи Худованд ва коҳинон низ пеши қавм убури карданд.
12. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менаше мусаллаҳ шуда, пешопеши банӣ-Исроил убури карданд, чунон ки Мусо ба онҳо гуфта буд.
13. Қариб чил ҳазор нафар пешгардҳои лашкар пеши Худованд ба саҳроҳои Ерихӯ барои ҷанг убури карданд.
14. Дар он рӯз Худованд Еҳушаъро дар назари тамоми Исроил бузург гардонид, ва онҳо дар тамоми айёми умраш аз ӯ метарсиданд, чунон ки: аз Мусо метарсиданд.
15. Ва Худованд ба Еҳушаъ сухан ронда, гуфт:
16. «Ба коҳинони бардорандаи сандуқи: шаҳодат амр фармой, ки аз Ӯрдун бароянд».
17. Ва Еҳушаъ ба коҳинон амр фармуда, гуфт: «Аз Урдун бароед».
18. Ва ҳангоме ки коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд аз даруни Ӯрдун баромаданд, ва кафи пойҳои коҳинон бар хушкӣ гузошта шуд, обҳои Урдун ба ҷои худ баргашта, мисли он ки қабл аз ин буд, бар ҳамаи соҳилҳои он ҷорӣ шуд.
19. Ва қавм аз Ӯрдун дар рӯзи даҳуми моҳи якум баромаданд, ва дар Қилчол, дар канори шарқии Ерихӯ ӯрду заданд.
20. Ва он дувоздаҳ сангро, ки аз Ӯрдун гирифта буданд, Еҳушаъ дар Қилчол гузошт.
21. Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Вақте ки писарони шумо фардо аз падарони худ пурсида, гӯянд: "Ин сангҳо барои чист?" —
22. Он гоҳ ба писарони худ фаҳмонида, хоҳед гуфт: "Исроил аз ин Ӯрдун ба хушкӣ убури карданд".

23. Зеро ки Худованд Худои шумо обҳои Урдунро пеши шумо хушконид, то даме ки шумо аз он убури кардед, чунон ки Худованд Худои шумо ба баҳри Қулзум кард, ки онро пеши мо хушконид, то даме ки мо аз он убури кардем,

24. То ки ҳамаи қавмҳои замин дасти Худовандро бидо-нанд, ки он пурзӯр аст, ва шумо аз Худованд Худои худ дар тамоми айёми худ битарсед».

БОБИ ПАНЧУМ

Тарсу ҳарос дар Канъон. Манн тамои шуд.

1. ВА ҳамаи подшоҳони амӯрӣ, ки дар он тарафи Ёрдун ба самти ғарб буданд, ва ҳамаи подшоҳони канъонӣ, ки дар соҳили баҳр буданд, чун шуниданд, ки Худованд обҳои Урдунро пеши банӣ-Исроил хушконидааст, то даме ки онҳо убури кардаанд, — дилхошон бемаҷол гардид, ва дар онҳо дигар рӯҳи муковимат пеши банӣ-Исроил боқӣ намонд.

2. Дар он вақт Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Кордҳо аз санги ҷақмоқ барои худ бисоз, ва аз нав, бори дуюм банӣ-Исроилро хатна намо».

3. Ва Еҳушаъ кордҳои ҷақмоқ барои худ сохта, банӣ-Исроилро бар тали Аролӯт хатна кард.

4. Ва ин аст сабаби хатна кардани Еҳушаъ: тамоми на-ринаи қавме ки аз Миср берун омада буданд, ҳамаи мардони ҷангӣ, баъд аз он ки аз Миср берун омаданд, дар роҳи биёбон мурданд,

5. Дар сурате ки тамоми ин қавмӣ беруномада махтун буданд, вале тамоми қавме ки дар роҳи биёбон, баъд аз берун омадан аз Миср, таваллуд шуда буданд, махтун набуданд.

6. Зеро ки банӣ-Исроил чил сол дар биёбон роҳ рафтанд, то вақти фано шудани тамоми он халқ; яъне ҳамаи мардони ҷангие ки аз Миср берун омада буданд, зеро ки онҳо ба овози Худованд гӯш надоданд, ва Худованд ба онҳо қасам хӯрд, ки онҳо он заминро нахоҳанд дид, ки Худованд ба падаро-нашон

қасам хӯрда буд, ки онро ба мо бидихад, заминне ки шир ва асал дар он чорист;

7. Ва писарони онҳоро ба чои онҳо барпо намуд; ана ҳаминҳоро Еҳушаъ хатна кард, зеро ки ғилофакдор буданд, чунки онҳоро дар роҳ хатна накарда буданд. 8. Ва ҳангоме ки хатнаи тамоми ин халқ анҷом ёфт, онҳо дар қойҳои худ дар ўрдугоҳ монданд, то даме ки сихат ёфтанд.

9. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Имрӯз Ман нанги Мисро аз шумо дур кардам». Аз ин рӯ номи ин макон то имрӯз Қилҷол хонда мешавад.

10. Ва банӣ-Исроил дар Қилҷол ўрду заданд, ва иди фисҳ-ро дар рӯзи чордахуми моҳ, бегоҳирӯзӣ, дар сахроҳои Ерихӯ ба чо оварданд.

11. Ва фардои фисҳ, аз ҳосилоти ин замин дар ҳамон рӯз фатир ва хӯшабирьён хӯрданд.

12. Ва аз фардоиш, вақте ки аз ҳосили замин хӯрданд, боридани манн қатъ шуд, ва банӣ-Исроил дигар манн надоштанд, балки дар он сол онҳо аз ҳосилоти замини Қанъон мехӯрданд.

Пешвои асроромез.

13. Ва ҳангоме ки Еҳушаъ назди Ерихӯ буд, ў чашмо-нашро боло бардошта, нигарист, ва инак, марде дар рӯ ба рӯи ў истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасти вай аст; ва Еҳушаъ назди вай омада, ба вай гуфт: «Оё ту аз мо ҳастӣ ё аз душманони мо?»

14. Вай гуфт: «Не, балки ман пешвои лашкари Худованд ҳастам, ки алҳол омадам». Ва Еҳушаъ рӯ ба замин афтада, сачда бурд ва ба вай гуфт: «Оғоям ба бандаи худ чӣ мегӯяд?»

15. Ва пешвои лашкари Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Пойафзолатро аз пойҳоят бикаш, зеро чое ки ту истодаӣ, муқаддас аст». Ва Еҳушаъ чунин кард.

16. Ва Ерихӯ пеши банӣ-Исроил маҳкам баста шуда буд: касе аз он берун намерафт ва касе ба он дохил намешуд.

БОБИ ШАШУМ

Фатҳ кардани Ерихӯ.

1. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Инак, Ман Ерихӯ ва подшоҳи он ва мардони чангии онро ба дасти ту месупорам.
2. Ва шумо, ҳамаи чанговарон, дар гирди шаҳр гардиш намоед, яъне шаҳрро як карат давр занед; шаш рӯз чунин амал намо.
3. Ва ҳафт коҳин бигзор ҳафт шоҳи кӯчқорро пешопеши сандуқ бардошта гарданд, ва дар рӯзи ҳафтум ҳафт карат дар гирди шаҳр гардиш намоед, ва коҳинон шоҳҳоро бинавозанд.
4. Ва чун шоҳи кӯчқор дуру дароз навохта шавад, ва шумо садои шоҳро бишнавед, бигзор тамоми қавм бо овози баланд фаръёд зананд, ва ҳисори шаҳр дар ҷои худ фурӯ хоҳад ғалтид, ва қавм, ҳар яке аз раҳнаи рӯ ба рӯи худ, ба шаҳр дохил хоҳанд шуд».
5. Ва Еҳушаъ ибни Нун коҳинонро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Сандуқи аҳдро бардоред; ва ҳафт коҳин бигзор ҳафт шоҳи кӯчқорро пешопеши сандуқи Худованд бардоранд».
6. Ва ба қавм гуфт: «Равона шавед ва дар гирди шаҳр гардиш намоед, ва фавҷи пешгард бигзор пешопеши сандуқи Худованд равона шаванд».
7. Ва чун Еҳушаъ ба қавм ин суханонро гуфт, ҳафт коҳин, ки ҳафт шоҳи кӯчқорро пеши Худованд бардошта буданд, равона шуда, шоҳҳоро навохтанд; ва сандуқи аҳди Худованд аз ақиби онҳо мерафт.
8. Ва фавҷи пешгард пешопеши коҳинони навозандаи шоҳҳо мерафтанд, ва фавҷи соқа аз ақиби сандуқ мерафтанд; кадам мезаданду шоҳҳоро менавохтанд.
9. Ва Еҳушаъ ба қавм амр фармуда, гуфт: «Фаръёд назанед ва овози худро нашунавонед, ва сухане аз даҳонатон наба-рояд, то рӯзе ки ба шумо бигӯям: "Фаръёд занед!" — ва он гоҳ фаръёд хоҳед зад».

10. Ва сандуқи Худованд дар гирди шаҳр гардиш намуда, як карат онро давр зад, ва онҳо ба ўрдугоҳ омаданд, ва шаб-ро дар ўрдугоҳ гузарониданд.
11. Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархост, ва коҳинон сандуқи Худовандро бардоштанд.
12. Ва ҳафт коҳин, ки ҳафт шоҳи қўчқорро пешопеши сандуқи Худованд бардошта мерафтанд, қадам зада мерафтанду шоҳхоро менавохтанд, ва фавҷи пешгард пешопеши онҳо равона буданд, ва фавҷи соқа аз ақиби сандуқи Худованд мерафтанд; қадам мезаданду шоҳхоро менавохтанд.
13. Ва дар гирди шаҳр дар рӯзи дуҷум як карат гардиш намуда, ба ўрдугоҳ баргаштанд; шаш рӯз чунин амал карданд.
14. Ва дар рӯзи ҳафтум баробари дамидани субҳ бармаҳал бархоста, дар гирди шаҳр ба ҳамин минвол ҳафт карат гардиш карданд; фақат дар ин рӯз дар гирди шаҳр ҳафт карат гардиш карданд.
15. Ва ҳангоме ки дафъаи ҳафтум коҳинон шоҳхоро навохтанд, Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Фаръёд занед, зеро ки Худованд шаҳрро ба шумо супурдааст!
16. Ва ин шаҳр, ва ҳар чи дар он аст, барои Худованд ҳаром хоҳад буд; фақат Роҳоби фоҳиша бо ҳар касе ки дар хонаи вай аст, зинда хоҳад монд, зеро вай қосидонеро, ки фиристодем, пинҳон кард.
17. Валекин шумо аз чизи ҳаром эҳтиёт кунед, мабодо бо даст задан ба чизи ҳаром шумо нобуд шавед, ва ўрдугоҳи Исроилро гирифтори ҳалокат карда, фалокате ба сари он биёред.
18. Ва тамоми нуқра ва тилло ва зарфҳои мисин ва оҳанин вақф барои Худованд буда, ба ганҷинаи Худованд дохил хоҳад шуд».
19. Ва қавм фаръёд заданд, ва шоҳхоро навохтанд; ва ҳангоме ки қавм садои шоҳро шуниданд, қавм бо овози ба-ланд фаръёд заданд, ва ҳисор дар ҷои худ фуру ғалтид, ва қавм, ҳар яке аз раҳнаи рӯ ба рӯи худ, ба шаҳр дохил шуданд, ва шаҳрро забт карданд.

20. Ва ҳар чиро, ки дар шаҳр буд, — аз мард то зан, аз ҷавон то пир ва то гов ва гӯсфанд ва хар, — ба дами шамшер маҳв карданд.

21. Ва Еҳушаъ ба он ду мард, ки ин заминро ҷосусӣ карда буданд, гуфт: «Ба хонаи он фоҳиша биравед, ва он занро бо ҳамаи онҳое ки назди вай ҳастанд, берун оваред, чунон ки ба вай қасам хӯрдаед».

22. Ва он ду ҷавони ҷосус рафта, Роҳоб ва падараш ва мობародаронаш ва ҳамаи онҳоеро, ки назди вай буданд, ва тамоми аҳли оилаи варо бароварданд, ва онҳоро берун аз ўрдугоҳи Исроил ҷо доданд.

23. Ва шаҳрро бо ҳар чи дар он буд, ба оташ сӯзониданд; фақат нуқра ва тилло ва зарфҳои мисин ва оҳаниро ба ганҷинаи хонаи Худованд супурданд.

24. Ва Роҳоби фоҳиша ва хонадони падари вай ва ҳамаи онҳоеро, ки назди вай буданд, Еҳушаъ зинда нигоҳ дошт, ва вай то имрӯз дар миёни Исроил сокин аст, зеро вай қосидонеро, ки Еҳушаъ барои ҷосусии Ерихӯ фиристода буд, пинҳон кард.

25. Ва Еҳушаъ дар он вақт қасам дода, гуфт: «Малъун бод ба хузури Худованд касе ки бархоста, ин шаҳри Ерихӯро бино кунад: бар писари нахустзодаи худ бунъеди онро хоҳад ниҳод ва бар писари хурдии худ дарвозаҳои онро хоҳад шинонид».

26. Ва Худованд бо Еҳушаъ буд, ва шӯҳрати ӯ дар тамоми замин паҳн шуд.

БОБИ ҲАФТУМ

Гуноҳи Охон ба сари тамоми қавм фалокат меоварад.

1. ВАЛЕ банӣ-Исроил дар ҳаққи ғанимате ки ҳаром доништа шуда буд, хиёнат карданд; ва Охон ибни Кармӣ ибни Забдӣ ибни Зораҳ, ки аз сибти Яҳудо буд, аз он ғанимати ҳаром гирифт, ва хашми Худованд бар банӣ-Исроил аланга зад.

2. Ва Ехушаъ аз Ерихӯ ба Ой, ки дар наздикии Байт-Овин, ба тарафи шарқии Байт-Ил воқеъ аст, одамонро фиристод, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Биравед ва он заминро ҷосусӣ кунед». Ва он одамон рафта, Ойро ҷосусӣ карданд.
3. Ва назди Ехушаъ баргашта, ба ӯ гуфтанд: «Набояд тамоми қавм бароянд, балки тақрибан ду ҳазор нафар, ё тақрибан се ҳазор нафар бароянд, ва онҳо Ойро торумор хо-ҳанд кард; тамоми қавмро ба он ҷо бурда заҳмат надех, зеро ки онҳо кам ҳастанд».
4. Ва аз қавм ба он ҷо тақрибан се ҳазор нафар равона шуданд, ва аз пеши мардуми Ой рӯ ба гурез оварданд.
5. Ва аз онҳо мардуми Ой тақрибан сиву шаш нафарро куштанд, ва аз пеши дарвоза то Шеборим онҳоро таъқиб карданд, ва дар нишебӣ ба онҳо зарба расониданд; ва дили қавм гудохта гардида, об шуд.
6. Ва Ехушаъ либосҳояшро ҷок зад, ва пеши сандуқи Худованд то шом рӯ ба замин афтод, — ӯ ва пирони Исроил, — ва хок бар сари худ пошиданд.
7. Ва Ехушаъ гуфт: «Ё Худоё Худовандо! Чаро ин қавмро аз Урдун убур кунондӣ, то ки моро ба дасти амӯриён супурда, ба ҳалокат бирасонӣ? Кошки мо азм намуда, дар он тарафи Урдун мемондем!
8. Лutfан, эй Худованд! Ман чӣ гӯям баъд аз он ки Исроил аз пеши душманони худ гурехта ақиб рафтаанд?
9. Ва акнун канъониён ва ҳамаи сокинони ин замин инро шунида, дар гирди мо чамъ хоҳанд шуд ва номи моро аз замин маҳв хоҳанд намуд; ва ту ба исми бузурги Худ чӣ хоҳӣ кард?»
10. Ва Худованд ба Ехушаъ гуфт: «Бархез; чаро ту чунин бар рӯи худ афтодай?
11. Исроил гуноҳкор шуданд, ва ҳам аҳдиро, ки ба онҳо амр фармудаам, поймол карданд, ва ҳам ғанимати ҳаромро гирифтанд, ва ҳам дуздиданд, ва ҳам пинҳон карданд, ва ҳам дар ашъёи худ гузоштанд.

12. Ба ин сабаб Исроил наметавонанд пеши душманони худ истодагӣ намоянд, ва аз пеши душманони худ гурехта ақиб мераванд, зеро ки худро ҳаром гардониданд; агар шумо ғанимати ҳаромро аз миёни худ нест накунед, Ман дигар бо шумо нахоҳам буд.

13. Бархоста, қавмро тақдис намо ва бигӯй: "Барои тақ-диси фардо ҳозир шавед; зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: ғанимати ҳаром дар миёни шумост, эй Исроил! То он ҳаромро аз миёни худ дур накунед, пеши душманони худ наметавонед истодагӣ намоед".

14. Ва бомдодон шумо мувофиқи сибтҳои худ наздик оед; ва сибте ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор мувофиқи қабилаҳои худ наздик ояд; ва қабилае ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор мувофиқи хонадонҳои худ наздик ояд; ва хонадоне ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор ҳар марди он наздик ояд.

15. Ва ҳар кас, ки ғанимати ҳаром назди вай барояд, бигзор худаш ва ҳар чизе ки дорад, ба оташ сӯзонида шавад, зеро ки вай аҳди Худовандро поймол карда, қабоҳате дар Исроил ба амал овардааст».

16. Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархоста, Исроилро мувофиқи сибтҳои наздик овард, ва ишорат бар сибти Яҳудо афтод;

17. Ва қабилаҳои Яҳудоро наздик овард, ишорат бар қабилаи Зораҳ афтод; ва қабилаи Зораҳро мувофиқи мардҳои он наздик овард, ишорат бар Забдӣ афтод;

18. Ва хонадони ӯро мувофиқи мардҳои он наздик овард, ишорат бар Охон ибни Кармӣ ибни Забдӣ ибни Зораҳ, ки аз хонадони Яҳудо буд, афтод.

19. Ва Еҳушаъ ба Охон гуфт: «Писарам, лутфан Худованд Худои Исроилро ҷалол деҳ, ва пеши Ӯ иқрор шав, ва ба ман маълум намо, ки чӣ қардӣ; аз ман пинҳон надор».

20. Ва Охон ба Еҳушаъ ҷавоб гардонид, гуфт: «Ман ҳақиқатан пеши Худованд Худои Исроил гуноҳ карда, чу-нин коре ба амал овардам:

21. Вақте ки дар миёни ғанимат як ҷомаи зебои шинъорӣ, ва дусад сикл нуқра, ва як сихи тиллоро, ки вазнаш панҷоҳ сикл буд, дидам, онҳоро тамаъ намуда, гирифтам; ва инак, он андаруни хаймаи ман дар замин пинҳон карда шудааст, ва нуқра дар таги он мебошад».

22. Ва Еҳушаъ қосидонро фиристод, ва онҳо сӯи он хайма давиданд; ва инак, он дар хаймаи ӯ пинҳон карда шуда буд, ва нуқра дар таги он буд.

23. Ва онро аз даруни хайма гирифта, назди Еҳушаъ ва тамоми банӣ-Исроил оварданд, ва ба ҳузури Худованд гузоштанд.

24. Ва Еҳушаъ, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ, Охон ибни Зораҳ ва нуқра ва ҷома ва сихи тилло, ва писаронаш ва духтаронаш, ва говонаш ва харонаш, ва бузу гӯсфандонаш ва хаймааш ва ҳар чиро, ки дошт, гирифтанд, ва онҳоро ба водии Охӯр бароварданд.

25. Ва Еҳушаъ гуфт: «Чӣ фалокатест, ки ту ба сари мо овардӣ? Худованд имрӯз ба сари ту фалокат хоҳад овард».

Ва тамоми Исроил ӯро сангсор карданд, ва онҳоро ба оташ сӯзонидан ва онҳоро сангборон карданд.

26. Ва сангтӯдаи бузурге бар ӯ барпо карданд, ки он то имрӯз боқист, ва оташи хашми Худованд фурӯ нишаст. Бинобар ин номи он мавзеъ то имрӯз водии Охӯр хонда мешавад.

БОБИ ҲАШТУМ

Забт кардани шаҳри Ой.

1. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Натарс ва ҳаросон нашав, ҳамаи мардони ҷангиرو ҳамроҳи худ бигир ва бархос-та, сӯи Ой бирав; инак, Ман подшоҳи Ой ва қавмаш ва шаҳ-раш ва заминашро ба дасти ту месупорам.

2. Ва бо Ой ва подшоҳаш тавре амал намо, ки бо Ерихӯ ва подшоҳаш амал намудӣ, фақат ғаниматаш ва чорпоёнашро барои худ тороч кунед; дар пушти шаҳр барои худ камин бисоз».

3. Ва Еҳушаъ ва ҳамаи мардони чангӣ бархостанд, то ки сӯи Ой бираванд; ва Еҳушаъ сӣ ҳазор нафар ҷанговарони часурро баргузид, ва шабона онҳоро фиристод.
4. Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Инак, шумо назди шаҳр аз пушти шаҳр камин хоҳед кард; аз шаҳр бисъёр дур наравед, ва ҳамаатон тайёр бошед.
5. Ва ман ва тамоми қавме ки бо мананд, ба шаҳр наздик хоҳем шуд; ва ҳамин ки онҳо, мисли дафъаи аввал, ба пешвози мо берун оянд, мо аз пеши онҳо хоҳем гурехт.
6. Ва онҳо моро дунболагирӣ хоҳанд кард, то даме ки онҳоро аз шаҳр дур созем, ба тавре ки онҳо хоҳанд гуфт: "Мисли дафъаи аввал аз пеши мо мегурезанд". Ва мо аз пеши онҳо хоҳем гурехт.
7. Он гоҳ шумо аз камингоҳи худ бархоста, шаҳрро забт намоед; ва Худованд Худои шумо онро ба дасти шумо хоҳад супурд.
8. Ва ҳамин ки шаҳрро мусаххар кардед, шаҳрро ба оташ бисӯзонед, бар тибқи каломи Худованд амал намоед; инак, шуморо амр фармудам».
9. Ва Еҳушаъ онҳоро фиристод, ва онҳо сӯи камингоҳ рафта, дар миёни Байт-Ил ва Ой, аз тарафи ғарбии Ой ҷойгир шуданд; ва Еҳушаъ он шабро дар миёни қавм гуза-ронид.
10. Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархоста, лашкарашро аз назар гузаронид; ва ӯ бо якҷоягии пирони Исроил пешо-пеши лашкар сӯи Ой равона шуд.
11. Ва ҳамаи мардони чангӣ, ки бо ӯ буданд, раҳсипор гардида, наздик омаданд ва ба маконе ки дар рӯ ба рӯи шаҳр буд, расиданд, ва аз тарафи шимолии Ой ӯрду заданд, дар сурате ки дар миёни онҳо ва Ой дарае буд.
12. Ва ӯ қариб панҷ ҳазор нафарро гирифта, дар миёни Байт-Ил ва Ой, аз тарафи ғарбии Ой дар камин гузошт.
13. Ва қавмро, яъне тамоми ӯрдуеро, ки буданд, ба тарафи шимолии шаҳр, ва каминваронро ба тарафи ғарбии шаҳр ҷойгир карданд; ва Еҳушаъ он шаб ба миёни водӣ рафт.

14. Ва ҳангоме ки подшохи Ой инро дид, ӯ ва тамоми қавмаш, яъне мардumi шахр, шитоб намуда, бармаҳал бархос-танд ва ба пешвози Исроил ба мавзеи муайянн пеши сахро барои ҷанг баромаданд; вале ӯ намедонист, ки дар пушти шахр ба муқобили ӯ камин сохтаанд.
15. Ва Ғушаъ ва тамоми Исроил худро пеши онҳо мағлуб вонамуд карда, бо роҳи биёбон гурехтанд.
16. Ва ҳамаи мардоне ки дар Ой буданд, ҷамъ омаданд, то ки онҳоро таъқиб намоянд, ва Ғушаъро таъқиб намуда, аз шахр дур шуданд.
17. Ва дар Ой ва Байт-Ил марде намонд, ки барои таъқиб кардани Исроил берун нарафта бошад; ва онҳо шахрро воз гузошта, Исроилро таъқиб карданд.
18. Ва Худованд ба Ғушаъ гуфт: «Мизроқеро, ки дар дасти туст, сӯи Ой дароз кун, зеро ки онро ба дасти ту месу-порам». Ва Ғушаъ мизроқеро, ки дар дасташ буд, сӯи шахр дароз кард.
19. Ва каминварон зуд аз ҷои худ бархостанд ва, ҳамин ки ӯ дасташро дароз кард, давида ба шахр дохил шуданд ва онро забт карданд ва дарҳол шахрро оташ зада сӯзониданд.
20. Ва мардumi Ой ба ақиби худ назар андохта диданд, ки инак, дуди шахр ба осмон мебарояд; ва онҳоро маҷоли он набуд, ки ба ин тараф ё он тараф бигрезанд; ва қавме ки сӯи биёбон мегурехтанд, бар таъқибкунандағони худ баргаш-танд.
21. Ва ҷун Ғушаъ ва тамоми Исроил диданд, ки камин-варон шахрро забт карданд, ва дуди шахр баланд шуд, онҳо баргашта, мардumi Ойро зарба задан гирифтанд.
22. Ва дигарон аз шахр ба пешвозашон баромаданд, ба тавре ки онҳо дар миёни исроилиён афтоданд: баъзе аз ин тараф ва баъзе аз он тараф буданд. Ва онҳоро зарба мезаданд, ба дараҷае ки як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд ва ната-вонист бигрезад.
23. Ва подшохи Ойро зинда дастгир карданд, ва ӯро назди Ғушаъ оварданд.

24. Ва хангоме ки исроилиён куштани ҳамаи сокинони Ойро дар сахро ва дар биёбоне ки онҳоро дар он таъқиб мекарданд, ба охир расониданд, ба тавре ки ҳамаашон то ба охир ба дами шамшер афтоданд, он гоҳ тамоми Исроил ба Ой баргашта, аҳолии онро ба дами шамшер маҳв карданд.

25. Ва ҳамаи афтодагон дар он рӯз, аз мард то зан, яъне тамоми мардуми Ой, дувоздаҳ ҳазор нафар буданд.

26. Ва Еҳушаъ дасти худро, ки бо мизроқ дароз карда шуда буд, ақиб накашид, то даме ки ҳамаи сокинони Ойро маҳв намуд.

27. Фақат чорпоён ва ғанмати ин шаҳрро исроилиён ба-рои худ тороч карданд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба Еҳушаъ амр фармуда буд.

28. Ва Еҳушаъ Ойро сӯзонид, ва онро харобазори абадӣ гардонид, ки то имрӯз дар ҳамин ҳолат аст.

29. Ва подшоҳи Ойро ба дор овехта, то вақти шом боқӣ гузошт, ва баробари ғуруб кардани офтоб Еҳушаъ амр фармуд, ва лошай варо аз дор фуруварда, дар даҳани дарвозаи шаҳр партофтанд, ва сангтӯдаи бузурге бар он барпо карданд, ки то имрӯз боқист.

Баракатҳо ва лаънатҳо бар кӯҳи Эбол.

30. Он гоҳ Еҳушаъ қурбонгоҳе барои Худованд Худои Исроил бар кӯҳи Эбол бино кард,

31. Чунон ки Мусо, бандаи Худованд, ба банӣ-Исроил амр фармуда буд, ҳамон тавре ки дар китоби шариати Мусо навишта шудааст, яъне қурбонгоҳе аз сангҳои яклухт, ки бар онҳо олоти оҳанин бардошта нашуда буд; ва қурбониҳои сӯхтанӣ барои Худованд бар он бароварданд, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд.

32. Ва дар он ҷо Еҳушаъ дар ҳузури банӣ-Исроил бар сангҳои нусхаи шариати Мусоро навишт.

33. Ва тамоми Исроил, ва пиронашон, ва нозиронашон, ва доваронашон аз ҳар ду тарафи сандук, дар рӯ ба рӯи коҳи-

нони левизодаи бардорандаи сандуқи аҳди Худованд рост истоданд, — ҳам ғарибон ва ҳам бумиён, — нисфашон назди кӯҳи Чаризим ва нисфашон назди кӯҳи Эбол, чунон ки Му-со, бандаи Худованд, амр фармуда буд, то ки қавми Исроил-ро дафъаи аввал баракат диҳад.

34. Ва пас аз он ҳамаи суханони шариат, яъне баракат ва лаънатро, чунон ки ҳамааш дар китоби шариат навишта шудааст, хонд.

35. Аз ҳар чи Мусо амр фармуда буд, сухане набуд, ки Еҳушаъ пеши тамоми ҷамоати Исроил, пеши занон ва кӯдакон ва ғарибоне ҳам, ки дар миёни онҳо буданд, нахонда бошад.

БОБИ НҶҲУМ

Иттифоқ бо Цибъун.

1. ВА чун ҳамаи подшоҳони он тарафи Ўрдун, ки дар кӯҳ ва пасти ва тамоми соҳили баҳри Бузург то рӯ ба рӯи Лубнон буданд, яъне подшоҳони ҳиттиён ва амӯриён, канъо-ниён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиён инро шуниданд,

2. Якҷоя ҷамъ шуданд, то ки бо Еҳушаъ ва қавми Исроил якдилона ҷанг кунанд.

3. Валекин сокинони Цибъун он чиро, ки Еҳушаъ дар ҳаққи Ерихӯ ва Ой карда буд, шунида,

4. Айёрона рафтор карданд: рафта, худро мисли қосидон вонамуд сохтанд, ва хӯрчинҳои фасурда бар харони худ ва машқҳои шароб, ки фасурда гардида ва дарида ва бо риштаҳо баста шуда буд, гирифтанд;

5. Ва бар пойхошон кафшҳои фасурдаи ямоқӣ, ва бар танҳошон ҷомаҳои фасурда, ва тамоми нони тӯшашон хушк ва пӯпанак бастагӣ буд.

6. Ва онҳо назди Еҳушаъ ба ўрдугоҳи Чилҷол омада, ба ў ва ба исроилиён гуфтанд: «Мо аз кишвари дурдасте омадаем, ва алҳол бо мо аҳд бибандед».

7. Ва исроилиён ба ин ҳиввиён гуфтанд: «Шояд, шумо дар миёни мо сокин бошед, пас чӣ гуна мо метавонем бо шумо аҳд бибандем?»
8. Ва онҳо ба Еҳушаъ гуфтанд: «Мо бандагони ту ҳастем». Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Шумо кистед ва аз кучо омадаед?»
9. Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Мо, бандагонат, аз кишвари дурдасте ба сабаби исми Худованд Худои ту омадаем, зеро овозаи Ӯ ва ҳар он чиро, ки Ӯ дар Миср кардааст, шунидаем,
10. Ва низ он чиро, ки Ӯ ба ду подшоҳи амӯриён, ки дар он тарафи Ӯрдун буданд, яъне ба Сихӯн подшоҳи Ҳешбӯн ва Ӯҷ подшоҳи Бошон, ки дар Ашторӯт буд, кардааст;
11. Ва пирони мо ва ҳамаи сокинони кишвари мо ба мо сухан ронда, гуфтанд: "Тӯшаи роҳ ба дасти худ бигиред ва ба пешвози онҳо биравед, ва ба онҳо бигӯед, ки мо бан-дагони шумо ҳастем, ва алҳол бо мо аҳд бибандед";
12. Ин нони мост, ки онро аз хонаҳои худ ҳамчун тӯшаироҳ гарм гирифта будем. дар он рӯзе ки баромадем, то ки назди шумо биёем, ва инак, ҳоло он хушк шуда, пӯпанак бастааст;
13. Ва ин машқҳои шароб, ки пур карда будем, нав буд, ва инак, даридааст; ва ин чомаҳо ва кафшҳои мо аз боиси он ки роҳ бағоят дур буд, фасурда гардидааст».
14. Ва мардум аз тӯшаи онҳо гирифта хӯрданд, вале раъйи Худовандро напурсиданд.
15. Ва Еҳушаъ бо онҳо сулҳ кард, ва бо онҳо аҳд баст, ки онҳоро зинда нигоҳ дорад; ва раисони ҷамоат ба онҳо қасам хӯрданд.
16. Ва баъд аз гузаштани се рӯз, ки бо онҳо аҳд баста буданд, шуниданд, ки онҳо аз мавзеи наздиканд ва дар миё-нашон сокин мебошанд.
17. Ва банӣ-Исроил равона шуда, дар рӯзи сеюм ба шаҳр-ҳои онҳо расиданд, ки ин шаҳрҳо буд: Цибъӯн, Кафира, Беэрӯт ва Қирьят-Еорим.
18. Вале банӣ-Исроил онҳоро накуштанд, зеро ки раисони ҷамоат барои онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрда буданд; ва тамоми ҷамоат аз раисон норизогӣ карданд.

19. Ва ҳамаи раисон ба тамоми ҷамоат гуфтанд: «Мо барои онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрдем, ва алҳол наметавонем ба онҳо осеб расонем;
20. Ба онҳо чунин рафтор хоҳем кард ва онҳоро зинда нигоҳ хоҳем дошт, ва бар мо барои қасаме ки барои онҳо хӯр-даем, ғазабе нахоҳад шуд».
21. Ва раисон ба онҳо гуфтанд: «Бигзор зинда монанд!» Ва онҳо барои тамоми ҷамоат ҳезумшикан ва обкаш гардиданд, чунон ки раисон ба онҳо гуфта буданд.
22. Ва Еҳушаъ онҳоро даъват намуд, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Чаро моро фиреб дода, гуфтед, ки "мо аз шумо бисъёр дур ҳастем", ва ҳол он ки шумо дар миёни мо сокин мебошед?
23. Ва акнун шумо малъун ҳастед, ва аз миёни шумо ҳа-меша ғулумон ва ҳезумкашон ва обкашон барои хонаи Ху-дои ман хоҳанд буд».
24. Ва онҳо ба Еҳушаъ ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Зеро ба бандагонат хабар расид, ки Худованд Худои ту ба бандаи Худ Мусо амр фармудааст, ки тамоми ин заминро ба шумо бидиҳад ва ҳамаи сокинони ин заминро аз пеши шумо маҳв намояд; ва аз ин рӯ мо аз шумо барои ҷонҳои худ бисъёр тарсидем, ва ин корро кардем.
25. Ва алҳол мо дар дасти ту ҳастем; ҳар гунае ки дар на-зари ту дуруст ва одилона бошад, ки ба мо амал намой, он гу-на амал нам».
26. Ва ӯ ба онҳо чунин амал намуд: онҳоро аз дасти банӣ-Исроил халосӣ дод, ва онҳоро накуштанд.
27. Ва Еҳушаъ онҳоро дар он рӯз таъин намуд, ки барои ҷамоат ва барои қурбонгоҳи Худованд дар ҳар ҷое ки ӯ ихтиёр кунад, ҳезумшикан ва обкаш бошанд, ва то имрӯз чунин хастанд.

БОБИ ДАҲУМ

Еҳушаъ ибни Нун галабаи аҷоибе бар панҷ подшоҳ ба даст меоварад.

1. Ва чун Адўнї-Содак, подшоҳи Ерусалим, шунид, ки Еҳушаъ Ойро забт намуда, торумор кардааст, яъне чї гунаеки бо Ерихӯ ва подшоҳаш амал намуда буд, бо Ой ва под-шоҳаш низ он гуна амал намудааст, ва сокинони Цибъӯн бо исроилиён сулҳ баста, дар миёни онҳо мондаанд, —
2. Онҳо бисъёр ҳаросон шуданд, зеро ки Цибъӯн, чун яке аз шаҳрҳои подшоҳнишин, бузург буд, ва аз Ой ҳам бузургтар буд, ва тамоми мардумаш далер буданд.
3. Пас Адўнї-Содак, подшоҳи Ерусалим, назди Хӯҳом, подшоҳи Ҳебрӯн, ва Фиръом, подшоҳи Ярмут, ва Ёфиа, подшоҳи Лохиш, ва Дабир, подшоҳи Эчлӯн, фиристода, гуфт:
4. «Назди ман омада, ба ман мадад диҳед, то ки Цибъӯн-ро зарба занем, зеро ки вай бо Еҳушаъ ва банї-Исроил сулҳ бастааст».
5. Ва панҷ подшоҳи амӯриён: подшоҳи Ерусалим, подшо-ҳи Ҳебрӯн, подшоҳи Ярмут, подшоҳи Лохиш ва подшоҳи Эчлӯн чамъ шуда, баромаданд, яъне худашон ва тамоми лашкарашон назди Цибъӯн ўрду заданд, то ки бар зидди вай чанг кунанд.
6. Ва мардumi Цибъӯн назди Еҳушаъ ба ўрдугоҳи Чил-чол фиристода, гуфтанд: «Дасти худро аз бандагонат боз надор, балки зуд назда мо омада, моро начот деҳ ва ба мо мадад кун, зеро ки ҳамаи подшоҳони амӯриёни кӯҳнишин бар зидди мо чамъ шудаанд».
7. Ва Еҳушаъ аз Чилчол баромад, худаш ва ҳамроҳи ӯ тамоми қавми чанговар, ва ҳамаи мардони чангї.
8. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро ки онҳоро ба дасти ту супурдаам: ҳеч яке аз онҳо намета-вонад пеши ту истодагї намояд».
9. Ва Еҳушаъ, тамоми шаб аз Чилчол роҳ паймуда, но-гаҳон назди онҳо пайдо шуд.
10. Ва Худованд онҳоро пеши Исроил ошуфта кард, ва ба онҳо дар Цибъӯн зарбаи азим расониданд, ва онҳоро дар роҳи

фарози Байт-Хӯрӯн таъкиб карданд, ва то Азеко ва Мақкедо онҳоро торумор сохтанд.

11. Ва ҳангоме ки онҳо аз пеши Исроил мегурехтанд, дар сурате ки дар нишебии Байт-Хӯрӯн буданд, — Худованд бар онҳо аз осмон то Азеко сангҳои бузург мепартофт, ва онҳо мемурданд; онҳое ки аз сангҳои тагарг мурданд, зиёдтар буданд аз онҳое ки банӣ-Исроил ба шамшер куштанд.

12. Он гоҳ Еҳушаъ, дар рӯзе ки Худованд амӯриёнро ба дасти банӣ-Исроил супурд, ба исми Худованд сухан ронда, дар пеши исроилиён гуфт:

«Эй офтоб, бар Цибъӯн биист, ва эй моҳ, — бар водии Аёлӯн!»

13. Ва офтоб истод, ва моҳ таваккуф намуд, то даме ки халқ аз душманони худ интиқом гирифтанд; ин, охир, дар китоби Ёшор навишта шудааст; ва офтоб дар миёнҷои осмон истод, ва қариб рӯзи дароз ба ғуруб кардан нашитофт.

14. Ва на пеш аз он ва на баъд аз он рӯзе мисли ин воқеъ нашудааст, ки Худованд овози одамизодро шунида бошад, зеро ки Худованд барои Исроил мечангид.

15. Ва Еҳушаъ, ва ҳамроҳи ӯ тамоми Исроил, ба ўрдугоҳи Цилчол баргаштанд.

16. Вале он панҷ подшоҳ гурехта, дар мағораи назди Мақкедо пинҳон шуданд.

17. Ва ба Еҳушаъ хабар расонида, гуфта шуд: «Он панҷ подшоҳ ёфт шуданд, дар ҳолате ки дар мағораи назди Мақкедо пинҳон мебошанд».

18. Ва Еҳушаъ гуфт: «Сангҳои бузурге ба даҳани мағора бифелонед ва одамонро назди он таъин намоед, то ки пос-бонӣ кунанд;

19. Вале шумо таваккуф накарда, душманони худро таъкиб намоед ва касони дар қафои онҳо бударо маҳв созед; онҳоро нагузоред, ки ба шаҳрҳои худ дохил шаванд, зеро ки Худованд Худои шумо онҳоро ба дасти шумо супурдааст».

20. Ва чун Еҳушаъ ва банӣ-Исроил ба онҳо зарбаи бағоят бузурге расонида, онҳоро тамоман несту нобуд карданд, ва

растагороне ки аз онҳо боқӣ монда буданд, ба шаҳрҳои хисордор дохил шуданд,

21. Он гоҳ тамоми қавм ба ӯрдутоҳ назди Еҳушаъ, ки дар Маққедо буд, ба саломатӣ баргаштанд, ва касе забонашро бароварда, ба муқобили ҳеч яке аз банӣ-Исроил сухане наронд.

22. Ва Еҳушаъ гуфт: «Даҳани мағораро бикшоед ва он панҷ подшоҳро аз мағора назда ман берун оваред».

23. Ва чунин карданд, ва он панҷ подшоҳ: подшоҳи Ерусалим, подшоҳи Ҳебрӯн, подшоҳи Ярмут, подшоҳи Лохиш ва подшоҳи Эчлӯнро аз мағора назди ӯ берун оварданд.

24. Ва ҳангоме ки он подшоҳонро назди Еҳушаъ берун оварданд, Еҳушаъ ҳамаи исроилиёнро хонд, ва ба саркардагони мардони ҷангӣ, ки бо ӯ мерафтанд, гуфт: «Наздик омада, пойҳои худро бар гардани ин подшоҳон бимонед». Ва наздик омада, пойҳои худро бар гардани онҳо монданд.

25. Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Натарсед ва ҳаросон наша-вед; кавӣ ва далер бошед, зеро Худованд ба ҳамаи душманон-натон, ки шумо бо онҳо мечангед, чунин хоҳад кард».

26. Ва пас аз ин Еҳушаъ онҳоро зада кушт ва бар панҷ дор овехт; ва то шом онҳо бар дорҳо овезон буданд.

27. Ва дар вақти ғуруби офтоб Еҳушаъ амр фармуд, ва онҳоро аз дорҳо фуроварда, ба мағорое ки дар он пинҳон шуда буданд, партофтанд, ва дар даҳани мағора сангҳои ка-лон гузоштанд, ки ин то имрӯз боқист.

28. Ва дар он рӯз Еҳушаъ Маққедоро забт намуда, аҳолии он ва подшоҳи онро ба дами шамшер кушт, — он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, несту нобуд карда, растагореро боқӣ нагузошт; ва ба подшоҳи Маққедо ончунон амал кард, ки ба подшоҳи Ерихӯ карда буд.

29. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Маққедо ба Либно гузашта, бо Либно ҷанг кард.

30. Ва Худованд онро низ бо якҷоягии подшоҳи он ба дасти Исроил супурд; ва он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, ба дами шамшер кушт, ва растагореро дар он боқӣ нагузошт; ва ба

подшоҳаш ончунон амал кард, ки ба под-шоҳи Ерихӯ карда буд.

31. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ бу-данд, аз Либно ба Лохиш гузашт, ва назди он ӯрду зада, бо он чанг кард.

32. Ва Худованд Лохишро ба дасти Исроил супурд, ва онро дар рӯзи дуом забт намуда, он ва ҳар чондореро, ки дар он буд, торумор кард, чунон ки ба Либно амал карда буд.

33. Он гоҳ Хӯром подшоҳи Қозар ба мадади Лохиш баро-мад, вале Еҳушаъ ӯ ва қавми уро торумор кард, ба дараҷае ки растагореро дар ӯ боқӣ нагузошт.

34. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Лохиш ба Эчлӯн гузашт, ва назди он ӯрду зада, бар зид-ди он чанг карданд.

35. Ва дар он рӯз онро забт карда, аҳолии онро ба дами шамшер куштанд, ва ҳар чондореро, ки дар он буд, дар он рӯз несту нобуд кард, чунон ки ба Лохиш карда буд.

36. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Эчлӯн ба Хебрӯн гузашт, ва бар зидди он чанг карданд.

37. Ва онро забт намуда, он ва подшоҳи он, ва ҳамаи шаҳрҳои он ва ҳар чондореро, ки дар он буд, ба дами шам-шер куштанд; растагореро боқӣ нагузошт, чунон ки ба Эчлӯн карда буд; ва он ва ҳар чондореро, ки дар он буд, несту нобуд кард.

38. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, ба Дабир рӯ овард, ва бар зидди он чанг кард.

39. Ва он ва подшоҳи он ва ҳамаи шаҳрҳои онро забт на-муд; ва онҳоро ба дами шамшер куштанд, ва ҳар чондореро, ки дар он буд, несту нобуд карданд; растагореро боқӣ нагу-зошт; ба Дабир ва подшоҳи он ончунон амал кард, чунон ки ба Хебрӯн карда буд, ва чунон ки ба Либно ва подшоҳи он карда буд.

40. Ва Еҳушаъ тамоми он заминро: қӯхистон ва ҷануб ва пастӣ ва нишебиҳо, ва ҳамаи подшоҳони онҳоро торумор карда, растагореро боқӣ нагузошт; ва ҳар чондорро несту

нобуд кард, чунон ки Худованд Худои Исроил амр фармуда буд.

41. Ва онҳоро Еҳушаъ аз Қодеш-Барнеа то Ғазза, ва тамо-ми замини Қӯшанро то Цибъӯн торумор кард.

42. Ва ҳамаи ин подшоҳон ва заминашонро Еҳушаъ якбора забт намуд, зеро ки Худованд Худои Исроил барои Исроил мечангид.

43. Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, ба ӯрдугоҳи Қилчол баргашт.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Истилои қатъии Канъон.

1. Ва ҳангоме ки Ёбин, подшоҳи Ҳосӯр, инро шунид, назди Юбоб, подшоҳи Модӯн, ва назди подшоҳи Шимрӯн, ва назди подшоҳи Акшоф фиристод,

2. Ва назди подшоҳоне ки ба тарафи шимол дар кӯҳис-тон ва дар сахрои ҷануби Кинерӯт, ва дар пастӣ, ва дар Но-фӯт-Дӯр ба тарафи ғарб буданд;

3. Ва назди канъониён, ки ба тарафи шарқ ва ғарб буданд, ва назди амӯриён ва ҳиттиён ва фариззиён ва ябусиён, ки дар кӯҳистон буданд, ва назди ҳиввиён, ки ба зери Ҳер-мӯн дар замини Мисфо буданд.

4. Ва онҳо, ва бо онҳо ҳамаи лашкарҳошон, ки қавми сершумор буданд, ва дар сершуморӣ мисли реги лаби даръё буданд, ва аспу аробаҳои бағоят бисъёр доштанд, берун омаданд.

5. Ва ҳамаи ин подшоҳон ҳамъ шуданд, ва омада, назди обҳои Мерӯм якҷоя ӯрду заданд, то ки бо Исроил ҷанг ку-нанд. 6. Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро ки фардо дар чунин вақт, Ман ҳамаи онҳоро барои торумор кар-дани Исроил хоҳам супурд; аспҳои онҳоро пай бикун, ва аробаҳои онҳоро ба оташ бисӯзон».

7. Ва Ехушаъ, дар сурате ки тамоми қавми чанговар бо ӯ буданд, ногаҳон назди обҳои Мерӯм дар рӯ ба рӯи онҳо пайдо шуд, ва бар онҳо ҳучум карданд.
8. Ва Худованд онҳоро ба дасти Исроил супурд, ва он-ҳоро зарба заданд, ва онҳоро то Сидӯн-Рабба ва то Мисрефӯт - Маим ва то водии Мисфо ба тарафи шарқ таъқиб карданд, ва онҳоро торумор сохтанд, ба дараҷае ки растагоре аз онҳо боқӣ намонд.
9. Ва Ехушаъ ба онҳо ончунон амал намуд, ки Худованд ба ӯ гуфта буд: аспҳошонро пай кард ва аробаҳошонро ба оташ сӯзонид.
10. Ва Ехушаъ дар айни замон баргашта, Ҳосӯрро забт намуд, ва подшоҳи онро бо шамшер кушт, зеро ки Ҳосӯр пештар сари ҳамаи ин мамлакатҳо буд.
11. Ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, ба дами шамшер кушта, несту нобуд карданд; як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд; ва Ҳосӯрро ба оташ сӯзонид.
12. Ва ҳамаи шаҳрҳои ин подшоҳонро Ехушаъ забт намуд, ва ҳамаи подшоҳони онҳоро ба дами шамшер кушта, несту нобуд кард, чунон ки Мусо, бандаи Худованд, амр фармуда буд.
13. Аммо ҳамаи шаҳрҳои бар талҳо истодаро исроилиён на-сӯзониданд, ғайр аз Ҳосӯр, ки фақат онро Ехушаъ сӯзонид.
14. Ва тамоми ғанимати ин шаҳрҳо ва чорпоёнро банӣ-Исроил барои худ тороч карданд; фақат ҳамаи одамонро ба дами шамшер куштанд, то ба дараҷае ки онҳоро тамоман несту нобуд карда, як нафар ҳам боқӣ нагузоштанд.
15. Чунон ки Худованд ба бандаи Худ Мусо амр фармуда буд, ончунон Мусо ба Ехушаъ амр фармуд, ва Ехушаъ ончунон амал намуд: аз ҳар амре ки Худованд ба Мусо фармуда буд, чизеро ботил нанамуд.
16. Ва Ехушаъ тамоми ин заминро: кӯҳистон ва тамоми ҷануб ва тамоми замини Ҷӯшан, ва пастӣ, ва саҳро, ва кӯҳи Исроил ва пастии онро гирифт:

17. Аз кӯҳи Ҳолоқ, ки сӯи Сеир баланд шуда меравад, то Баал-Қод, ки дар водии Лубнон, зери кӯҳи Ҳермӯн аст; ва ҳамаи подшоҳони онҳоро дастгир намуда, зарба зад ва кушт.

18. Айёми дуру дароз Еҳушаъ бо ҳамаи ин подшоҳон ҷанг кард.

19. Шаҳре набуд, ки бо банӣ-Исроил сулҳ баста бошад, ҷуз аз хиввиёне ки дар Қибъӯн сокин буданд; ҳамаро бо ҷанг гирифтанд.

20. Зеро аз ҷониби Худованд буд, ки дили онҳоро саҳт ку-над, то ки онҳо Исроилро бо ҷанг пешвоз гирифта, худашон несту нобуд шаванд, бе он ки нисбат ба онҳо шафқат нишон дода шавад, балки онҳоро тамоман маҳв созанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

21. Ва Еҳушаъ дар айни замон омада, аноқиёнро аз кӯҳистон: аз Ҳебрӯн, Дабир ва Аноб, ва аз ҳамаи кӯҳҳои Яхудо, ва аз ҳамаи кӯҳҳои Исроил маҳв намуд; онҳоро Еҳушаъ бо якҷоягии шаҳрҳошон несту нобуд кард. 22. Дар замини банӣ-Исроил касе аз аноқиён боқӣ намонд; фақат дар Ғазза, Қат ва Ашдӯд боқӣ монданд.

23. Ва Еҳушаъ тамоми заминро бар тибқи ҳар он чи Худованд ба Мусо гуфта буд, мусаххар намуд, ва Еҳушаъ онро ба исроилиён мувофиқи тақсимоти сибтҳошон ба моликият бахшид; ва замин аз ҷанг ором ёфт.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Номгӯи подшоҳоне ки зердаст шуданд.

1. ВА инҳоянд подшоҳони он замин, ки банӣ-Исроил торумор карда, заминашонро дар он тарафи Урдун ба самти тулӯи офтоб, аз водии Арнӯн то кӯҳи Ҳермӯн ва тамоми саҳрои шарқӣ ба тасарруфи худ дароварданд:

2. Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, ва аз Арӯэр, ки дар канори водии Арнӯн аст, ва анда-руни водӣ ва нисфи Чильод то водии Яббӯк, ки дар сарҳади банӣ-Аммӯн аст, салтанат меронд,

3. Ва дар сахро низ то баҳри Кинерӯт ба тарафи шарқ, ва то баҳри биёбон, яъне баҳри Намак, ба тарафи шарқ ба роҳи Байт-Ешимӯт, ва аз ҷануб — зери нишебиҳои Фисча,
4. То сарҳади Ўҷ, подшоҳи Бошон, ки вай аз бақияи рафоиён буда, дар Ашторӯт ва Эдрей сукунат дошт,
5. Ва дар кӯҳи Ҳермӯн ва Салхо ва тамоми Бошон, то сарҳади чашуриён ва маъхогиён, ва дар нисфи Ҷилъод, то сарҳади Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, салтанат меронд.
6. Мусо, бандаи Худованд, ва банӣ-Исроил онҳоро зарба заданд; ва онро Мусо, бандаи Худованд, ба реубениён ва ҷодиён ва нисфи сибти Менашше ба моликият бахшид.
7. Ва инҳоянд подшоҳони он замин, ки Еҳушаъ ва банӣ-Исроил онҳоро дар он тарафи Ёрдун ба самти ғарб, аз Баал-Ҷод дар водии Лубнон то кӯҳи Ҳолок, ки сӯи Сеир баланд шуда меравад, торумор карданд, ва Еҳушаъ онро ба сибтҳои Исроил мувофиқи тақсимоташон ба моликият бахшид, —
8. Дар кӯҳистон ва пастӣ ва сахро ва нишебиҳо ва биёбон ва дар ҷануб — ҳиттиён, амӯриён ва канъониён, фариззиён, хиввиён ва ябусиён:
9. Як подшоҳи Ерихӯ; як подшоҳи Ой, ки дар наздикии Байт-Ил аст;
10. Як подшоҳи Ерусалим; як подшоҳи Ҳебрӯн;
11. Як подшоҳи Ярмут; як подшоҳи Лохиш;
12. Як подшоҳи Эҷлӯн; як подшоҳи Ҷозар;
13. Як подшоҳи Дабир; як подшоҳи Ҷодар;
14. Як подшоҳи Ҳормо; як подшоҳи Арод;
15. Як подшоҳи Либно; як подшоҳи Адуллоҳ;
16. Як подшоҳи Мадкедо; як подшоҳи Байт-Ил;
17. Як подшоҳи Тафуҳа; як подшоҳи Ҳефар;
18. Як подшоҳи Афик; як подшоҳи Лашшорӯн;
19. Як подшоҳи Модӯн; як подшоҳи Ҳосӯр;
20. Як подшоҳи Шимрӯн-Марӯн; як подшоҳи Акшоф;
21. Як подшоҳи Таънок; як подшоҳи Мачиддӯ;
22. Як подшоҳи Қодеш; як подшоҳи Ёкенъом дар Кармил;

23. Як подшоҳи Дӯр дар Нофат-Дӯр; як подшоҳи чӯим дар Чилчол;

24. Як подшоҳи Тирсо; ҷамъи подшоҳон сию як нафар.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Худованд ба Ехушаъ ибни Нун дар бораи тақсимоти замин дастурот медиҳад.

1. ВА Ехушаъ пир ва солхӯрда шуд, ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ту пир ва солхӯрда шудай, ва ҳанӯз замини бағоят бисъёр барои тасарруф кардан боқист.

2. Ин аст заmine ки боқӣ мондааст: ҳамаи ноҳияҳои фалиштиён ва ҳамаи чашуриён,

3. Аз Шихӯр, ки дар рӯ ба рӯи Миср аст, то сарҳади Экрӯн ба самти шимол, ки аз онҳо Канъон ба шумор меравад; панҷ ҳокими фалиштиён: аз онҳо Ғазза, аз онҳо Ашдӯд, аз онҳо Ашқалӯн, аз онҳо Ҷат, аз онҳо Экрӯн ва аз онҳо аввиён;

4. Аз ҷануб тамоми замини канъониён, ва Маоро, ки аз онҳо сидӯниён аст, то Афиқ ва то сарҳади амӯриён;

5. Ва кишвари Ҷабал, ва тамоми Лубнон ба самти тулуи офтоб, аз Баал-Ҷод, ки дар домани кӯҳи Ҷермӯн аст, то даромадгоҳи Ҷамот.

6. Ҷамаи сокинони кӯҳистонро аз Лубнон то Мисрефӯт - Маим, яъне ҳамаи сидӯниёнро Ман аз пеши банӣ-Исроил бадар хоҳам ронд; лекин ту онро ба исроилиён қуръа партофта барои моликият тақсим намо, чунон ки ба ту амр фармудаам.

7. Ва алҳол ин заминро ба нӯҳ сибт ва нисфи сибти Менашше барои моликият тақсим намо».

8. Бо нисфи дигари ин сибт сибтҳои Реубен ва Ҷод моликияти худро гирифтаанд: онро Мусо ба онҳо дар он тарафи Урдун, ба самти шарқ, додааст, чунон ки Мусо, бандаи Худованд, онро ба онҳо бахшида буд,

9. Аз Арӯэр, ки дар канори водии Арнӯн аст, ва шаҳре ки андаруни водӣ мебошад, ва тамоми дашт аз Мидбо то Ди-бӯн,

10. Ва ҳамаи шаҳрҳои Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн подшоҳӣ мекард, то сарҳади банӣ-Аммӯн,
11. Ва Цильод ва замини чашуриён ва маъхогиён ва тамоми кӯҳи Ҳермӯн ва тамоми Бошон то Салхо;
12. Тамоми мамлақати Ёҷи бошонӣ, ки дар Ашторӯт ва Эдрей подшоҳӣ мекард, — ӯ аз бақияи рафоиён буд, ва он-хоро Мусо зарба зада, бадар ронда буд.
13. Валекин банӣ-Исроил чашуриён ва маъхогиёнро бадар наронданд; ва чашуриён ва маъхогиён то имрӯз дар миёни исроилиён сукунат доранд.
14. Фақат ба сибти Левӣ ӯ моликияти набахшид: қурбо-ниҳои Худованд Худои Исроил моликияти ӯст, чунон ки ба ӯ гуфта буд.
15. Ва Мусо ба хонадони банӣ-Реубен мувофиқи қабилаҳои онҳо дод,
16. Ва ҳудуди онҳо аз Арӯэр буд, ки дар канори водии Арнӯн аст, ва шаҳре ки андаруни водӣ мебошад, ва тамоми дашт то Мидбо,
17. Ҳешбӯн ва ҳамаи шаҳрҳои, ки дар дашт воқеъ аст: Дибӯн ва Бомӯт-Баал ва Байт-Баал-Маӯн,
18. Ва Яҳсо ва Қадимӯт ва Мифоат,
19. Ва Қирьётоим ва Сибмо ва Сорат-Шаҳар, ки дар кӯҳи Эмак аст,
20. Ва Байт-Фаӯр ва домани Фисча ва Байт-Ешимӯт,
21. Ва ҳамаи шаҳрҳои дашт ва тамоми мамлақати Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн подшоҳӣ мекард, ва Мусо ӯ ва раисони Мидьёнро: Эвӣ ва Роқам ва Сур ва Ҳур ва Робаъро, ки ин мирони Сихӯн дар он замин сокин буданд, маҳв намуда буд;
22. Ва Бильом ибни Баӯрро, ки чодугар буд, банӣ-Исроил дар миёни куштағони худ кушта буданд.
23. Ва сарҳади банӣ-Реубен Урдун ва ҳудуди он буд; ҳа-мин аст моликияти банӣ-Реубен мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне шаҳрҳо бо деҳоти онҳо.

24. Ва Мусо ба хонадони Ҷод, яъне ба банӣ-Ҷод, мувофиқи кабилаҳои онҳо бахшид,
25. Ва ҳудуди онҳо чунин буд: Яъзир ва ҳамаи шаҳрҳои Ҷилъод ва нисфи замини банӣ-Аммӯн то Арӯэр, ки дар рӯ ба рӯи Рабба мебошад;
26. Ва аз Ҳешбӯн то Ромот-Мисфо ва Батӯним, ва аз Маҳаноим то сарҳади Дабир;
27. Ва дар водӣ: Байт-Ҳором ва Байт-Нимро ва Суккӯт ва Софӯн, бақияи мамлақати Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, Урдун ва ҳудуди он, то канори баҳри Кинерет, дар он тарафи Ҷрдун ба самти шарқ;
28. Ҳамин аст молиқияти банӣ-Ҷод мувофиқи кабилаҳои онҳо, яъне шаҳрҳо бо деҳоти онҳо.
29. Ва Мусо ба нисфи сибти Менашше бахшид, ва ин ба-рои нисфи хонадони банӣ-Менашше мувофиқи кабилаҳои онҳо буд,
30. Ва ҳудуди онҳо чунин буд: аз Маҳаноим тамоми Бошон, тамоми мамлақати Ҷч, подшоҳи Бошон, ва тамоми деҳоти Ёир, ки дар Бошон аст, шаст шаҳр.
31. Ва нисфи Ҷилъод, ва Ашторӯт ва Эдрей, шаҳрҳои мамлақати Ҷч дар Бошон, барои писарони Мокир ибни Менашше, барои нисфи банӣ-Мокир мувофиқи кабилаҳои онҳо буд.
32. Ҳамин аст молиқияте ки Мусо дар саҳрои Мӯоб, аз он тарафи Урдун назди Ерихӯ ба самти шарқ бахшида буд.
33. Вале ба сибти Левӣ Мусо ҳеч мулке надодааст: Худо-ванд Худои Исроил мулки онҳост, чунон ки Ҷ ба онҳо гуфтааст.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Тақсимоти замин; ҳиссаи Колеб.

1. ВА инҳост молиқияте ки банӣ-Исроил дар замини Канъон гирифтанд, ки онро ба онҳо Эльзорӣ коҳин ва Еҳушаъ ибни Нун ва сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил тақсим карданд.

2. Моликияти онҳо барои нӯҳ хонадон ва нисфи хонадон мувофиқи қуръа тақсим карда шуд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд.
3. Зеро ки Мусо моликияти ду хонадон ва нисфи хона-донро аз он тарафи Ӯрдун дода буд, вале ба левизодагон дар миёни онҳо моликият надода буд;
4. Зеро ки банӣ-Юсуф ду хонадон буданд: Менашше ва Эфроим; ва онҳо ба левизодагон дар замин ҳеҷ ҳиссае надоданд, балки фақат шаҳрхоро барои суқунаташон ва ҳаволии онҳоро барои чорво ва молашон.
5. Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил ончунон амал намуда, заминро тақсим карданд.
6. Ва банӣ-Яҳудо дар Қилчол назди Еҳушаъ омаданд, ва Колеб ибни Ефуннеи қеназзӣ ба ӯ гуфт: «Суханеро, ки Худованд ба Мусо, марди Худо, дар бораи ман ва дар бораи ту дар Қодеш-Барнеа гуфта буд, ту медонӣ;
7. Ман чилсола будам, вақте ки Мусо, бандаи Худованд, маро аз Қодеш-Барнеа барои ҷосусии замин фиристод, ва ман ба ӯ ҷавобе гардондам, чунон ки дар дилам буд;
8. Вале бародаронам, ки бо ман рафта буданд, дар дили қавм воҳима андохтанд, ва ҳол он ки ман Худованд Худои худро ба кулӣ пайравӣ намудам;
9. Ва дар он рӯз Мусо қасам хӯрда, гуфт: "Ҳатман заmine ки қадамат ба он расидааст, барои ту ва фарзандонат моликияти абадӣ хоҳад шуд, зеро ки ту Худованд Худои худро ба кулӣ пайравӣ намудай";
10. Ва алҳол, инак Худованд, чунон ки гуфта буд, ин чилу панҷ сол боз маро зинда нигоҳ доштааст, аз он замоне ки Худованд ин суханро ба Мусо гуфта буд, яъне аз замоне ки исроилиён дар биёбон роҳ мепаймуданд, ва алҳол инак ман имрӯз ҳаштоду панҷсола ҳастам;
11. Имрӯз ман ҳанӯз бақувват ҳастам, мисли он рӯзе ки Мусо маро фиристода буд; чунон ки қувватам он вақт буд, ончунон алҳол қувватам ҳаст, хоҳ барои ҷанг кардан ва хоҳ барои берун рафтан ва омадан;

12. Ва алҳол ту ин кӯҳистонро ба ман бидех, ки дар он рӯз Худованд дар бораи он гуфта буд; зеро ту дар он рӯз шунидӣ, ки аноқиён он чо ҳастанд, ва шаҳрҳояш бузург ва ҳисордор аст; шояд, Худованд бо ман бошад, ва ман онҳоро бадар ронам, чунон ки Худованд гуфтааст».

13. Ва Ехушаъ ўро баракат дод, ва Ҳебрӯнро ба Колеб ибни Ефунне ҳамчун моликият бахшид.

14. Бинобар ин Ҳебрӯн то имрӯз моликияти Колеб ибни Ефуннеи қеназӣ шудааст, чунки ў Худованд Худои Исроилро ба кулӣ пайравӣ намудааст.

15. Ва номи Ҳебрӯн пештар Қирьят-Арбаъ буд, ки ў одами бузургтарин дар миёни аноқиён буд. Ва замин аз ҷанг ором ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Мулки Яҳудо ва сарҳадҳои он.

1. ВА қуръа барои хонадони банӣ-Яҳудо, мувофиқи қабилҳои онҳо, назди сарҳади Адӯм, яъне биёбони Син, ба тарафи ҷануб, аз охири ҷануб афтод.

2. Ва сарҳади ҷанубии онҳо аз охири баҳри Намак, аз халиҷе ки ба тарафи ҷануб паҳн шуда меравад, буд.

3. Ва дар ҷануб он сӯи баландии Ақрабим берун омада, ба Син мегузашт, ва аз тарафи ҷанубӣ ба Қодеш-Барнеа баромада, аз Ҳефӯн мегузашт, ва ба Аддоро баромада, ба самти Қарқоъ мегашт.

4. Ва аз Асмӯн гузашта, ба водии Миср берун меомад, ва интиҳои ин ҳудуд баҳр буд; ин сарҳади ҷанубии шумо хоҳад буд.

5. Ва сарҳади шарқӣ баҳри Намак то охири Урдун буд; ва сарҳади тарафи шимол аз халиҷи баҳр, аз резишгоҳи Урдун буд.

6. Ва сарҳад сӯи Байт-Ҳочло баромада, аз шимоли Байт-Аробо мегузашт; ва сарҳад сӯи санги Бӯҳан, писари Реубен, мебаромад.

7. Ва сарҳад аз водии Охӯр сӯи Дабир мебаромад, ва дар шимол ба тарафи Қилчол мегашт, ки он дар рӯ ба рӯи Маале-Адумим, дар ҷануби водӣ воқеъ буд; ва сарҳад аз пеши обҳои Эйн-Шемеш мегузашт, ва интиҳои он назди Эйн-Рӯчил буд.
8. Ва сарҳад сӯи дараи Бен-Ҳиннӯм, аз ҷануби барҷас-тагии Ябусӣ, ки Ерусалим бошад, мебаромад; ва сарҳад сӯи қуллаи кӯҳ мебаромад, ки он ба самти ғарб дар рӯ ба рӯи дараи Ҳиннӯм ва ба самти шимол дар охири водии Ра-фоим воқеъ буд.
9. Ва сарҳад аз қуллаи кӯҳ сӯи чашмаи обҳои Нефтӯҳа гашта, назди шаҳрҳои кӯҳи Эфрӯн берун меомад; ва сарҳад сӯи Баал, ки Қирьят-Еорим бошад, мегашт.
10. Ва сарҳад аз Баал ба самти ғарб сӯи кӯҳи Сеир мегашт, ва аз тарафи шимол сӯи барҷастагии кӯҳи Еорим, ки Ка-солӯн бошад, мегузашт, ва сӯи Байт-Шемеш фуруда омада, аз Тимно мегузашт.
11. Ва сарҳад ба тарафи шимол сӯи барҷастагии Экрӯн берун меомад; ва сарҳад ба самти Шикрӯн мегашт, ва аз кӯҳи Баал гузашта, назди Ябнаил берун меомад; ва интиҳои сарҳад баҳр буд.
12. Ва сарҳади ғарбӣ баҳри Бузург буд; ва ин аст худуди банӣ-Яҳудо аз ҳар тараф мувофиқи қабилаҳои онҳо.
13. Ва ба Колеб ибни Ефунне, бар тибқи он чи Худо-ванд ба Еҳушаъ гуфта буд, ӯ дар миёни банӣ-Яҳудо ҳиссае, яъне падари аноқиён Қирьят-Арбаъро дод, ки Ҳебрӯн бошад.
14. Ва Колеб се писари Аноқ: Шешай, Аҳиман ва Тал-майро, ки зодагони Аноқ буданд, аз он ҷо бадар ронд.
15. Ва аз он ҷо бар зидди сокинони Дабир баромад; ва номи Дабир пештар Қирьят-Сефер буд.
16. Ва Колеб гуфт: «Касе ки ба Қирьят-Сефер шикаст расонад ва онро бигирад, духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ хоҳам дод».
17. Ва Отниил ибни Қеназ, додари Колеб, онро гирифт, ва ӯ духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ дод.

18. Ва чун духтар назди вай омад, варо моил намуд, ки ӯ аз падари худ киштзоре биталабад, ва ӯ аз болои хар фу-рӯд омад; ва Колеб ба ӯ гуфт: «Ту чӣ мехохӣ?»
19. Ва ӯ гуфт: «Ба ман баракате бидеҳ, зеро ки замини чанубиро ту ба ман додай, пас чашмаҳои обро ҳам ба ман бидеҳ». Ва Колеб чашмаҳои боло ва чашмаҳои поёнро ба ӯ дод.
20. Ин аст мулки хонадони банӣ-Яхудо мувофиқи қаби-лаҳои онҳо.
21. Ва шаҳрҳои интиҳои хонадони банӣ-Яхудо назди сарҳади Адӯм дар чануб инҳо буданд: Қабсаил, Эдер ва Ёҷур,
22. Қино, Димӯна ва Адъодо,
23. Қодеш, Ҳосӯр ва Итнон,
24. Зиф, Телем ва Баалӯт,
25. Ҳосӯр-Ҳадатто, Қарийӯт, Ҳесрӯн, ки Ҳосӯр бошад,
26. Амом, Шамаъ ва Мӯлодо,
27. Ҳасар-Қаддо, Ҳешмӯн ва Байт-Полот,
28. Ҳасар-Шуол, Беэр-Шобаъ ва Бизйӯтьё,
29. Баал, Ийим ва Осам,
30. Элтулад, Касил ва Ҳормо,
31. Сиклаг, Мадманно ва Сансанно,
32. Лебоӯт, Шилҳим, Айин ва Риммӯн, — чамъ бисту нӯх шаҳр бо деҳоташон.
33. Дар пастӣ: Эштоӯл, Сорьо ва Ашно,
34. Зонӯха, Эйн-Қанним, Тапуха ва Эном,
35. Ярмут, Адулло, Сӯхӯ ва Азеко,
36. Шаароим, Адитоим, Қадиро ва Қадирӯтоим, — чор-дах шаҳр бо деҳоташон.
37. Санон, Ҳадошо ва Мичдал-Қод,
38. Дилъон, Мисфо ва Ёктаил,
39. Лохиш, Босқат ва Эчлӯн,
40. Каббӯн, Лаҳмос ва Китлиш,
41. Қадирӯт, Байт-Дочӯн, Наамо ва Маққедо, — шонздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

42. Либно, Этер ва Ошон,
43. Ифтоҳ, Ашно ва Насиб,
44. Қайло, Акзиб ва Морешо, — нӯҳ шаҳр бо деҳоташон.
45. Эқрӯн бо қасабаҳо ва деҳоти он.
46. Аз Эқрӯн то баҳр ҳар он чи назди Ашдӯд бо деҳоти онҳо буд.
47. Ашдӯд, қасабаҳо ва деҳоти он, Ғазза, қасабаҳо ва деҳоти он, то водии Миср ва баҳри Бузург ва соҳили он.
48. Ва дар кӯҳистон: Шомир, Яттир ва Сӯхӯ,
49. Данно, Қирьят-Санно, ки Дабир бошад,
50. Аноб, Эштемӯ ва Оним,
51. Чӯшан, Хӯлӯн ва Цилӯ, — ёздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
52. Ароб, Думо ва Эшъон,
53. Ёнум, Байт-Тапуҳа ва Афико,
54. Хумто, Қирьят-Арбаъ, ки Хебрӯн бошад, ва Сиӯр,— нӯҳ шаҳр бо деҳоташон.
55. Моӯн, Кармил, Зиф ва Ютто,
56. Изреъил, Ёқдаом ва Зонӯҳа,
57. Қайин, Цибъо ва Тимно, — даҳ шаҳр бо деҳоташон.
58. Ҳалхул, Байт-Сур ва Чадӯр,
59. Маарот, Байт-Анӯт ва Элтакӯн, — шаш шаҳр бо деҳоташон.
60. Қирьят-Баал, ки Қирьят-Еорим бошад, ва Ҳораббо, — ду шаҳр бо деҳоташон.
61. Дар биёбон: Байт-Аробо, Миддин ва Сахохо,
62. Нибшон, Ир-Мелаҳ ва Эйн-Қадй, — шаш шаҳр бо деҳоташон.
63. Вале ябусиёнро, ки сокинони Ерусалим буданд, банй-Яҳудо натавонистанд бадар ронанд; ва ябусиён бо банй-Яҳудо то имрӯз дар Ерусалим сокинанд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Мулки Менашише ва Эфроим.

1. ВА қуръа барои банӣ-Юсуф аз Урдуни назди Ерихӯ, ба тарафи шарқии обҳои Ерихӯ, ба самти биёбоне ки аз Ерихӯ сӯи кӯҳи Байт-Ил мебарояд, афтод.
2. Ва аз Байт-Ил сӯи Луз берун омада, ба ҳудуди Аркӣ то Аторӯт мегузашт,
3. Ва ба самти ғарб ба ҳудуди Яфлетӣ, то сарҳадӣ Байт-Ҳӯрӯни поён ва то Қозар фурӯд меомад, ва интиҳои он баҳр буд.
4. Ва банӣ-Юсуф, Менашше ва Эфроим, мулки худро гирифтанд.
5. Ва ҳудуди банӣ-Эфроим мувофиқи қабилаҳои онҳо чунон буд, ва сарҳади мулки онҳо ба тарафи шарқ Атрӯт-Аддор то Байт-Ҳӯрӯни боло буд.
6. Ва сарҳад ба самти ғарб аз шимоли Михматот берун меомад, ва сарҳад ба тарафи шарқии Таанат-Шилӯ мегашт, ва аз ҷониби шарқии Ёнӯҳо аз он мегузашт.
7. Ва аз Ёнӯҳо сӯи Аторӯт ва Наарото фурӯд меомад, ва ба Ерихӯ расида, ба Урдун мепайваст.
8. Ва сарҳад ба тарафи ғарб аз Тапуха ба водии Қоно мерафт, ва интиҳои он баҳр буд; ин аст мулки хонадони банӣ-Эфроим мувофиқи қабилаҳои онҳо;
9. Илова бар шаҳрҳои ки барои банӣ-Эфроим андаруни мулки банӣ-Менашше ҷудо карда шуда буд; ҳамаи шаҳрҳо бо деҳоти онҳо буд.
10. Валекин канъониёнеро, ки дар Қозар сокин буданд, бадар наронданд; ва канъониён то имрӯз дар миёни эфро-имиён сокинанд ва хирочгузори меҳнатӣ мебошанд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Мулки сибтҳои Менашше ва Эфроим.

1. ВА қуръа барои хонадони Менашше чунон афтод, зеро ки ӯ нахустзодаи Юсуф буд; ба Мокир, нахустзодаи Менашше, падари Чильод, азбаски марди ҷангӣ буд, Чильод ва Бошон расид.

2. Ва ба писарони дигари Менашше мувофиқи қабила-ҳои онҳо ҳиссае расид, чунончи: ба писарони Абиэзер, ба писарони Ҳелек, ба писарони Асриил, ба писарони Шекем, ба писарони Ҳефер ва ба писарони Шамидоъ; инҳо писарони Менашше ибни Юсуф, яъне чинси мардони онҳо, мувофиқи қабилаҳои мебошанд.
3. Вале Селофҳод ибни Ҳефер ибни Қильод ибни Мо-қир ибни Менашше писар не, балки духтар дошт, ва инҳост номҳои духтаронаш: Махло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо.
4. Ва онҳо пеши Эльзори қоҳин ва пеши Еҳушаъ ибни Нун ва пеши раисон наздик омада, гуфтанд: «Худованд ба Мусо амр фармудааст, ки ба мо мулке дар миёни бародаро-намон бидиҳад». Ва ба онҳо бар тибқи амри Худованд мулке дар миёни бародарони падарашон дода шуд.
5. Ва ба Менашше, ғайр аз замини Қильод ва Бошон, ки дар он тарафи Урдун аст, даҳ қитъа расид;
6. Зеро ки духтарони Менашше мулке дар миёни писарони ӯ гирифтанд, ва замини Қильод ба писарони дигари Менашше расид.
7. Ва сарҳади Менашше аз Ошер сӯи Михматот мерафт, ки он дар рӯ ба рӯи Шакем аст; ва сарҳад ба тарафи рост сӯи сокинони Эйн-Тапуҳа мерафт.
8. Замини атрофи Тапуҳа аз он Менашше буд, вале худи Тапуҳа, ки назди сарҳади Менашше буд, ба банӣ-Эфроим расид.
9. Ва сарҳад сӯи водии Қоно, ба тарафи қанубии водӣ фурӯд меомад; ин шаҳрҳо дар миёни шаҳрҳои Менашше ба эфроимиён расид; ва сарҳади Менашше аз шимоли водӣ буд, ва интиҳои он баҳр буд.
10. Тарафи қанубӣ аз он Эфроим ва тарафи шимолӣ аз он Менашше буда, баҳр сарҳади онҳо буд; ва онҳо аз шимол ба Ошер, ва аз шарқ ба Исокор ҳамхудуд буданд.
11. Ва ба Менашше дар мулкҳои Исокор ва Ошер инҳо тааллуқ дошт: Байт-Шаон ва қасабаҳояш, Иблеом ва қасабаҳояш, сокинони Дӯр ва қасабаҳояш, сокинони Эйн-Дӯр ва

қасабаҳояш, сокинони Таъноқ ва қасабаҳояш, сокинони Мачиддӯ ва қасабаҳояш, — ин се ноҳияи кӯҳӣ.

12. Вале банӣ-Менашше сокинони ин шаҳрҳоро натаво-нистанд бадар ронанд, ва канъониён азм карданд ки дар ин замин сокин бошанд.

13. Ва чун банӣ-Исроил қувват гирифтанд, он гоҳ канъо-ниёро хирочгузор гардониданд, валекин онҳоро бадар наронданд.

14. Ва банӣ-Юсуф ба Еҳушаъ сухан ронда, гуфтанд: «Чаро бар тибқи як қуръа мулкери бо як қитъае ба ман додаӣ, ва ҳол он ки ман қавми сершумор ҳастам, чунки Худованд маро то ин дараҷа баракат додааст».

15. Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Агар ту қавми сершумор бошӣ, ба ҷангал баро ва дар он ҷо, дар замини фариззиён ва рафоиён барои худ маконе тоза намо, зеро ки кӯҳи Эфроим барои ту танг аст».

16. Ва банӣ-Юсуф гуфтанд: «Кӯҳистон барои мо кифоят намекунад; ва ҳамаи канъониёне ки дар замини водӣ соки-нанд, аробаҳои оҳанин доранд, чи онҳое ки дар Байт-Шаон ва қасабаҳояш, ва чи онҳое ки дар водии Изреъил мебошанд».

17. Ва Еҳушаъ ба хонадони Юсуф, ба Эфроим ва Менашше сухан ронда, гуфт: «Ту қавми сершумор ҳастӣ, ва қуввати бузурге дорӣ, пас мулки ту бар тибқи як қуръа нахоҳад буд,

18. Балки кӯҳистон аз онҳо ту хоҳад буд, ҷангалро низ ту барои худ тоза хоҳӣ кард, ва он то ақсояш аз онҳо ту хоҳад буд, зеро ки канъониёро бадар хоҳӣ ронд, агарчи аробаҳои оҳанин доранд, агарчи зӯроваранд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Хаймаи ҷомеъ дар Шилӯ барқарор карда шуд. Тақсимооти заминҳои боқӣ дар миёни ҳафт сибт.

1. ВА тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар Шилӯ ҷамъ шуда, дар он ҷо хаймаи ҷомеъро барқарор карданд; ва киш-варро онҳо мусаххар карда буданд.

2. Ва дар миёни банӣ-Исроил ҳафт сибт боқӣ монданд, ки ханӯз мулки худро тақсим накарда буданд.
3. Ва Ғушаъ ба банӣ-Исроил гуфт: «То ба кай шумо бепарвогӣ мекунед дар он ки рафта заминро, ки Худованд Худои падаронатон ба шумо додааст, тасарруф намоед?»
4. Аз ҷониби худ се нафарро аз ҳар сибт бидиҳед, то ки ман онҳоро бифиристам, ва онҳо бархоста, дар замин гардиш кунанд, ва онро бар тибқи тақсимошти мулкҳо тасвир намоянд, ва назди ман биёянд.
5. Бигзор онро ба ҳафт ҳисса тақсим кунанд; Яҳудо дар ҳудуди худ аз ҷануб хоҳад монд, ва хонадони Юсуф дар ҳудуди худ аз шимол хоҳанд монд.
6. Ва шумо ҳафт ҳиссаи заминро тасвир намуда, назди ман ба ин ҷо биёред, ва ман дар ин ҷо ба ҳузури Худованд Худои мо барои шумо қуръа хоҳам партофт.
7. Зеро ки левизодагон дар миёни шумо ҳиссае надоранд, чунки каҳонати Худованд насибаи онҳост; ва Ҷод ва Реубен ва нисфи сибти Менаше мулки худро аз он тарафи Урдун, яъне аз ҷониби шарқии он гирифтаанд, ки онро Мусо, бандаи Худованд, ба онҳо дода буд».
8. Ва он одамон бархоста рафтанд; ва Ғушаъ ба онҳое ки барои тасвир кардани замин мерафтанд, амр фармуда, гуфт: «Рафта дар замин гардиш кунед ва онро тасвир намуда, назди ман баргардед, ва ман дар ин ҷо ба ҳузури Худованд, дар Шилӯ, барои шумо қуръа хоҳам партофт».
9. Ва он одамон рафта, заминро тай карданд ва онро бар тибқи шаҳрҳо ба ҳафт ҳисса дар дафтаре тасвир намуданд, ва назди Ғушаъ ба бошишгоҳи Шилӯ омаданд.
10. Ва Ғушаъ барои онҳо дар Шилӯ ба ҳузури Худо-ванд қуръа партофт, ва дар он ҷо Ғушаъ заминро ба банӣ-Исроил бар тибқи тақсимоташон тақсим кард.
11. Ва қуръа барои хонадони банӣ-Бинъёмин мувофиқи қабिलाҳои онҳо афтод, ва ҳудуди онҳо аз рӯи қуръа дар мобайни банӣ-Яҳудо ва банӣ-Юсуф баромад.
12. Ва сарҳади онҳо дар тарафи шимол аз Урдун буд, ва сарҳад аз шимол сӯи барҷастагии Ерихӯ мебаромад, ва дар

ғарб сӯи кӯҳистон боло мерафт, ва интиҳояш биёбони Байт-Овин буд.

13. Ва аз он чо сарҳад сӯи Луз, яъне ба тарафи барчас-тагии чанубии Луз, ки Байт-Ил бошад, гузашта мерафт, ва сарҳад сӯи Атрӯт-Аддор, ба тарафи кӯҳе ки аз чануби Байт-Ҳӯрӯни поён воқеъ аст, фурӯд меомад.

14. Ва сарҳад дар тарафи ғарб аз кӯҳе ки дар рӯ ба рӯи Байт-Ҳӯрӯни чанубӣ воқеъ аст, давр зада мегашт, ва ин-тиҳояш назди Қирьят-Баал буд, ки Қирьят-Еорим, шаҳри банӣ-Яҳудо бошад; ин тарафи ғарбист.

15. Ва тарафи чанубӣ аз канори Қирьят-Еорим буд; ва сарҳад ба самти ғарб мерафт, ва ба чашмаи обҳои Нефтӯҳа мерасид.

16. Ва сарҳад ба домани кӯҳе ки дар рӯ ба рӯи дараи Бен-Хиннӯм, дар шимоли водии Рафоим воқеъ аст, фурӯд меомад, ва ба дараи Ҳиннӯм сӯи барчастагии чанубии ябусиён мерафт, ва ба Эйн-Рӯчил фурӯд меомад.

17. Ва аз шимол гашта, ба Эйн-Шемеш мебаромад, ва сӯи Чалилӯт, ки дар рӯ ба рӯи Маале-Адумим аст, мерафт, ва ба санги Бӯҳан, писари Реубен, фурӯд меомад.

18. Ва аз барчастагии рӯ ба рӯи саҳро ба тарафи шимол гузашта, ба саҳро фурӯд меомад.

19. Ва сарҳад аз барчастагаи Байт-Ҳочло ба тарафи шимол мегузашт, ва интиҳои сарҳад халиҷи шимолии баҳри Намак, дар интиҳои чанубии Урдун буд; ин сарҳади чанубист.

20. Ва ба тарафи шарқ Урдун сарҳади он буд; мулки банӣ-Биньёмин бо сарҳадҳои он аз ҳар тараф, мувофиқи қа-билаҳои онҳо, ҳамин буд.

21. Ва шаҳрҳои хонадони банӣ-Биньёмин, мувофиқи қабилаҳои онҳо, инҳо буданд: Ерихӯ, Байт-Ҳочло ва Эмеқ-Қасис,

22. Байт-Аробо, Самораим ва Байт-Ил,

23. Аввим, Форо ва Офро,

24. Кефар-Аммӯно, Офнӣ ва Чабаъ, — дувоздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

25. Цибъун, Ромо ва Беэрӯт,

26. Мисфо, Кефиро ва Мӯссо,

27. Роқам, Ирпаил ва Таръало,
28. Селаъ, Олаф, Ябусй, ки Ерусалим бошад, Чибъат ва Қиръят, — чордах шаҳр бо деҳоташон; ин аст мулки банй-Бинъёмин мувофиқӣ қабилаҳои онҳо.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Мулки шайб сибти дигар.

1. ВА қуръаи дуҷум барои Шимъун, яъне барои хонадо-ни банй-Шимъун мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад; ва мулки онҳо андаруни мулки банй-Яҳудо буд.
2. Ва инҳо мулки онҳо гардид: Беэр-Шобаъ, Шобаъ ва Мӯлодо,
3. Ҳасар-Шуол, Боло ва Осам,
4. Элтулад, Батул ва Ҳормо,
5. Сиклоч, Байт-Маркобӯт ва Ҳасар-Сусо,
6. Байт-Лабоӯт ва Шоруҳан, — сздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
7. Айин, Риммун, Этер ва Ошон, — чор шаҳр бо деҳоташон.
8. Ва тамоми деҳоте ки дар атрофи ин шаҳрҳо то Баа-лат-Беэр ва Ромат-Начаб буд; мулки хонадони банй-Шимъун мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд.
9. Мулки банй-Шимъун аз миёни ҳиссаи банй-Яҳудо буд, зеро ки ҳиссаи банй-Яҳудо барои онҳо бағоят бузург буд, ва банй-Шимъун аз миёни мулки онҳо мулк гирифтанд.
10. Ва қуръаи сеҷум барои банй-Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад, ва сарҳади мулки онҳо то Сорид мерасид.
11. Ва ҳудуди онҳо ба самти ғарб ва Маръало рафта, то Дабошет мерасид, ва ба водие ки дар рӯ ба рӯи Ёкнеом аст, мерасид;
12. Ва аз Сорид ба самти шарқ, ба тарафи тулуи офтоб то сарҳади Кислӯт-Тобӯр бармегашт, ва назди Добрат баромада, ба Ёфия мерасид.
13. Ва аз он ҷо ба самти шарқ, ба Читто-Ҳефер ва Итто - Қосин гузашта, назди Риммун мебаромад ва ба тарафи Нео мегашт.

14. Ва сарҳад аз шимол то Ҳаннотӯн онро давр мезад, ва интиҳояш дараи Йифтах-Ил буд;
15. Низ Қаттот, Наҳалол, Шимрӯн, Идъало ва Байт-Лаҳм, — дувоздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
16. Мулки банӣ-Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ҳамин шаҳрҳо бо деҳоташон.
17. Қуръаи чорум барои Исокор баромад, яъне барои банӣ-Исокор мувофиқи қабилаҳои онҳо.
18. Ва ҳудуди онҳо чунин буд: Изреъил, Касуллӯт ва Шу-нем,
19. Ҳафораим, Шиӯн ва Аноҳарот,
20. Раббит, Қишйӯн ва Обас,
21. Ромат, Эйн-Ҷанним, Эйн-Ҳаддо ва Байт-Фасис;
22. Ва сарҳад ба Тобӯр, Шаҳасимо ва Байт-Шемеш мерасид, ва интиҳои сарҳадашон назди Ёрдун буд, — шонздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
23. Мулки хонадони банӣ-Исокор мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.
24. Ва қуръаи панҷум барои хонадони банӣ-Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад,
25. Ва сарҳади онҳо чунин буд: Ҳелқат, Ҳалӣ, Ботан ва Акшоф,
26. Аламалик, Амъод ва Мишъол. Ва дар ғарб ба Кармил ва Шихӯр-Либнот мерасид;
27. Ва ба самти тулӯи офтоб ба Байт-Доҷӯн баргашта, ба Забулун ва дараи Йифтах-Ил дар шимол ва ба Байт-Эмеқ ва Наиил мерасид, ва аз тарафи чап назди Кабул мебаромад;
28. Низ Эбрӯн, Раҳӯб, Ҳаммӯн ва Қоно то Сидӯни бузург;
29. Ва сарҳад ба Ромо баргашта, то шаҳри хисордори Сӯр мерафт; ва сарҳад сӯи Ҳусо бармегашт, ва интиҳояш назди баҳр дар мавзеи Акзиб буд;
30. Низ Уммо, Афиқ ва Раҳӯб, — бисту ду шаҳр бо деҳоташон.
31. Мулки хонадони банӣ-Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

32. Қуръаи шашум барои банӣ-Нафтоли баромад, яъне ба-рои банӣ-Нафтоли мувофиқи қабилаҳои онҳо.
33. Ва сарҳади онҳо аз Ҳелаф, аз булутзоре ки дар Саананим буд, ба Адомӣ, Ноқаб ва Ябнаил то Лаққум мерафт, ва интиҳояш назди Ҷрдун буд.
34. Ва сарҳад ба самти ғарб сӯи Азнӯт-Тобӯр баргашта, аз он ҷо ба Ҳуққӯқо мебаромад, аз ҷануб ба Забулун мерасид, аз ғарб ба Ошер мерасид ва аз тулӯи офтоб — ба Яҳудо назди Ҷрдун.
35. Ва шаҳрҳои ҳисордори он: Сиддим, Сер, Ҳаммат, Рақ-қат ва Киннорет,
36. Адомо, Ромо ва Ҳосӯр,
37. Қодеш, Эдрей ва Айн-Ҳосӯр,
38. Йиръӯн, Мичдал-Ил, Ҳорим, Байт-Анот ва Байт-Ше-меш, — нуздаҳ шаҳр бо деҳоташон.
39. Мулки хонадони банӣ-Нафтоли ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.
40. Барои хонадони банӣ-Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо қуръаи ҳафтум баромад.
41. Ва сарҳади мулки онҳо чунин буд: Сорьо, Эштоӯл ва Ир-Шемеш,
42. Шаалаббин, Аёлӯн ва Йитло,
43. Элӯн, Тимно ва Экрӯн,
44. Элтаке, Цибтун ва Баалот,
45. Яҳуд, Бне-Брақ ва Чат-Риммӯн,
46. Ме-Ярқӯн ва Раққӯн бо сарҳаде ки дар рӯ ба рӯи Ёфӯ мебошад.
47. Ва ҳудуди банӣ-Дон аз ихтиёрашон баромад, ва банӣ-Дон берун рафта, бо Лошам ҷанг карданд, ва онро забт на-муда, ба дами шамшер заданд, ва онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шуданд, ва Лошамро Дон номиданд, бар тибқи номи Дон, ки падарашон буд.
48. Ҳамин аст мулки хонадони банӣ-Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

49. Ва ҳангоме ки ба ҳудудҳо тақсим кардани заминро ба анҷом расониданд, банӣ-Исроил ба Еҳушаъ ибни Нун мулке дар миёни худ доданд,

50. Мувофиқи амри Худованд шаҳреро, ки ӯ хост, яъне Тимнат-Сорахро дар кӯҳи Эфроим ба ӯ доданд, ва ӯ ин шаҳрро бино карда, дар он сокин шуд.

51. Ҳамин аст мулкҳои ки Эльзори коҳин ва Еҳушаъ ибни Нун ва сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил бо куръа дар Шилӯ ба ҳузури Худованд назди дари хаймаи чомеъ тақсим карданд; ва тақсимоти заминро ба анҷом расониданд.

БОБИ БИСТУМ

Дар бораи шаҳрҳои гурезгоҳ.

1. Ва Худованд ба Еҳушаъ сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯй: "Шаҳрҳои гурезгоҳро, ки дар бораи онҳо ба шумо ба воситаи Мусо сухан рондаам, барои худ таъин намоед,

3. То қотиле ки касеро саҳван, нодониста кушта бошад, ба он ҷо бигрезад; ва ин шаҳрҳо барои шумо гурезгоҳе аз хунҳош бошад.

4. Ва касе ки ба яке аз ин шаҳрҳо мегурезад, бигзор ба даҳани дарвозаи шаҳр истода, ба гӯши пирони он шаҳр суханони худро бигӯяд, ва онҳо ӯро назди худ ба шаҳр даро-варда, маконе ба ӯ хоҳанд дод, то ки бо онҳо сокин шавад.

5. Ва ҳангоме ки хунҳош ӯро таъқиб намояд, онҳо набояд қотилро ба дасти вай супоранд, зеро ки ӯ ёри худро надониста куштааст, ва пеш аз он бо вай адовате надоштааст.

6. Ва ӯ бигзор дар ин шаҳр сукунат намояд, то вақте ки ба ҳузури ҷамоат барои доварӣ ҳозир шавад, ва то вақти вафоти саркоҳине ки дар он айём бошад. Он гоҳ қотил метавонад баргашта, ба шаҳри худ ва ба хонаи худ, яъне ба шаҳре ки аз он гурехта буд, биёяд"».

7. Ва Қодешро дар Чалил дар кӯҳи Нафтолӣ, ва Ша-кемро дар кӯҳи Эфроим, ва Қиръат-Арбаъро, ки Ҳебрӯн бошад, дар кӯҳи Яҳудо таъин карданд.

8. Ва аз он тарафи Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ба самти шарқ, Босарро дар биёбон, дар дашт, аз хонадони Реубен, ва Ромӯтро дар Чильод, аз хонадони Қод, ва Қӯлонро дар Бошон, аз хонадони Менашше, муайян карданд.

9. Ҳаминҳо буд шаҳрҳое ки барои тамоми банӣ-Исроил ва барои ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, таъин гардида буд, то ҳар одаме ки касеро сахван кушта бошад, ба он чо бигрезад, ва аз дасти хунхоҳ намирад, то вақге ки ба хузури чамоат барои доварӣ ҳозир шавад.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Мулки левизодагон.

1. ВА сарнаслҳои левизодагон назди Эльзори коҳин ва назди Еҳушаъ ибни Нун ва назди сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил омаданд,

2. Ва ба онҳо дар Шилӯ, дар замини Канъон, сухан ронда, гуфтанд: «Худованд ба воситаи Мусо амр фарму-дааст, ки ба мо шаҳрҳо барои истиқомат, ва ҳаволии онҳо барои чорпоёни мо дода шавад».

3. Ва банӣ-Исроил, мувофиқи амри Худованд, аз мулки худ ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо ба левизодагон доданд.

4. Ва қуръа барои қабилаҳои қаҳотиён баромад; ва барои писарони Ҳоруни коҳин, ки аз левизодагон буданд, аз хонадони Яҳудо ва аз хонадони Шимъӯн ва аз хонадони Бинъёмин, мувофиқи қуръа, сздаҳ шаҳр расид.

5. Ва барои бақияи писарони Қаҳот аз қабилаҳои хонадони Эфроим ва аз хонадони Дон ва аз нисфи хонадони Менашше, мувофиқи қуръа, даҳ шаҳр расид.

6. Ва барои писарони Чершӯн аз қабилаҳои хонадони Иссокор ва аз хонадони Ошер ва аз хонадони Нафтолӣ ва аз

нисфи хонадони Менашше дар Бошон, мувофиқи қуръа, сездах шаҳр расид.

7. Барои писарони Марорӣ, мувофиқи қабилаҳои онҳо, аз хонадони Реубен ва аз хонадони Ҷод ва аз хонадони Забу-лун дувоздаҳ шаҳр расид.

8. Ва банӣ-Исроил ба левизодагон ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо мувофиқи қуръа доданд, чунон ки Худованд ба во-ситаи Мусо фармуда буд.

9. Ва аз хонадони банӣ-Яҳудо ва аз хонадони банӣ-Шим-ъӯн ин шаҳрҳоро, ки ном бурда шудааст, доданд;

10. Ва инҳо ба писарони Ҳорун, ки аз қабилаҳои қаҳоти-ён, аз банӣ-Левӣ буданд, расид, зеро ки қуръаи аввалин аз онҳо шуд;

11. Ва падари аноқиён Қиръят-Арбаъро, ки Ҳебрӯн бошад, дар кӯҳи Яҳудо бо ҳаволии гирду пеши он ба онҳо доданд.

12. Вале киштзори шаҳрро бо деҳоташ ба Колеб ибни Ефунне барои моликият доданд.

13. Ва ба писарони Ҳоруни коҳин шаҳри гурезгоҳи қотил — Ҳебрӯнро бо ҳаволии он, ва Либноро бо ҳаволии он доданд,

14. Ва Яттиро бо ҳаволии он, ва Эштемӯро бо ҳаволии он,

15. Ва Ҳӯлӯнро бо ҳаволии он, ва Дабирро бо ҳаволии он,

16. Ва Айинро бо ҳаволии он, ва Ютторо бо ҳаволии он, ва Байт-Шемешро бо ҳаволии он, яъне нӯҳ шаҳрро аз ин ду сибт доданд.

17. Ва аз хонадони Бинъёмин — Цибъӯнро бо ҳаволии он, Ҷобаъро бо ҳаволии он,

18. Анотӯтро бо ҳаволии он, Алмӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

19. Ҷамъи шаҳрҳои писарони Ҳоруни коҳин сездах шаҳр бо ҳаволии он буд.

20. Ва барои қабилаҳои банӣ-Қаҳот, яъне левизодагони дигаре ки аз банӣ-Қаҳот буданд, шаҳрҳо мувофиқи қуръаи онҳо аз хонадони Эфроим буд.

21. Ба онҳо шаҳри гурезгоҳи қотил — Шакемро бо ҳаволии он дар кӯҳи Эфроим доданд; ва Ҷозарро бо ҳаволии он,

22. Ва Қибсаимро бо ҳаволии он, ва Байт-Ҳӯрӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
23. Ва аз хонадони Дон — Элтакеро бо ҳаволии он, Цибтӯн-ро бо ҳаволии он,
24. Аёлӯнро бо ҳаволии он, Ҷат-Риммӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
25. Ва аз нисфи хонадони Менашше — Таънокро бо ҳаво-лии он, ва Ҷат-Риммӯнро бо ҳаволии он, яъне ду шаҳрро доданд.
26. Ҷамъ даҳ шаҳр бо ҳаволии онҳо барои қабилаҳои ди-гари банӣ-Қаҳот буд.
27. Ва ба писарони Ҷершӯн, ки аз қабилаҳои левизодагон буданд, аз нисфи хонадони Менашше шаҳри гурезгоҳи қотил — Ҷӯлонро, ки дар Бошон буд, бо ҳаволии он, ва Беэшта-роро бо ҳаволии он, яъне ду шаҳрро доданд.
28. Ва аз хонадони Иссокор — Қишйӯнро бо ҳаволии он, Добратро бо ҳаволии он,
29. Ярмутро бо ҳаволии он, Эйн-Ҷаннимро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
30. Ва аз хонадони Ошер — Мишъолро бо ҳаволии он, Абдӯнро бо ҳаволии он,
31. Ҳелқатро бо ҳаволии он, ва Рахӯбро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
32. Ва аз хонадони Нафтолӣ — шаҳри гурезгоҳи қотил Қодешро дар Ҷалил бо ҳаволии он, ва Ҳаммӯт-Дӯрро бо ҳаволии он, ва Қартонро бо ҳаволии он, яъне се шаҳрро до-данд.
33. Ҷамъи шаҳрҳои чершӯниён мувофиқи қабилаҳои онҳо сздаҳ шаҳр бо ҳаволии онҳо буд.
34. Ва барои қабилаҳои банӣ-Марорӣ, ки аз левизодагони боқимонда буданд, аз хонадони Забулун Ёқнеомро бо ҳаволии он, Қарторо бо ҳаволии он,
35. Димноро бо ҳаволии он, Наҳалолро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
36. Ва аз хонадони Реубен шаҳри гурезгоҳи қотил Босарро дар биёбон бо ҳаволии он, ва Яҳсоро бо ҳаволии он,

37. Қадемӯтро бо ҳаволии он, ва Мефоатро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.
38. Ва аз хонадони Чод шаҳри гурезгоҳи қотил Ромӯтро дар Чилъод бо ҳаволии он, ва Маҳаноимро бо ҳаволии он,
39. Ҳешбӯнро бо ҳаволии он, Яъзирро бо ҳаволии он, чамъ чор шаҳрро доданд.
40. Ҳамаи ин шаҳрҳо барои банӣ-Марорӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне барои онҳое буд, ки аз қабилаҳои левизодагон боқӣ монда буданд; ва аз рӯи қуръаи онҳо дувоздаҳ шаҳр баромад.
41. Ҳамаи шаҳрҳои левизодагон дар миёни мулки банӣ-Исроил чилу ҳашт шаҳр бо ҳаволии онҳо буд.
42. Ин шаҳрҳо ҳар яке дар гирду пеши худ ҳаволи дош-танд: вазъияти ҳамаи ин шаҳрҳо чунин буд.
43. Ва Худованд ба Исроил тамоми заминеро, ки қасам хӯрда буд ба падаронашон бидиҳад, дод, ва онҳо онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шуданд.
44. Ва Худованд ба онҳо аз ҳар тараф оромӣ дод, чунон ки ба падаронашон қасам хӯрда буд; ва касе аз ҳамаи душманонашон натавонист пеши онҳо истодагӣ кунад: ҳамаи душманони онҳоро Худованд ба дасташон супурд.
45. Аз ҳамаи қавлу ваъдаҳое ки Худованд ба хонадони Исроил дода буд, сухане зоеъ нарафт: ҳамааш ба амал омад.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ду ва ним сибт қурбонгоҳ, бино карданд.

1. ОН гоҳ Ехушаъ реубениён ва чодиён ва нисфи хонадони Менашшери даъват намуд,
2. Ва ба онҳо гуфт: «Шумо ҳар он чиро, ки Мусо, бандаи Худованд, ба шумо амр фармуда буд, ба ҷо овардед, ва ба овози ман дар ҳар ҷо ба шумо амр фармунам, гӯш додед.
3. Бародарони худро дар ин айёми дуру дароз то имрӯз тарк накардед, ва иҷрои фармони Худованд Худои худро риоя намудед.

4. Ва алҳол Худованд Худои шумо ба бародарони шумо оромӣ бахшидааст, чунон ки ба онҳо гуфта буд; ва алҳол сӯи хаймаҳои худ ба замини моликияти худ, ки Мусо, бандаи Худованд, дар он тарафи Урдун ба шумо додааст, рӯй оварда, биравед.

5. Фақат саъю кӯшиш намоед, ки аҳком ва шариатеро, ки Мусо, бандаи Худо, ба шумо амр фармудааст, ба амал оваред, то ки Худованд Худои худро дӯст дошта, ба ҳамаи роҳҳои Ӯ рафтор кунед ва аҳкоми Ӯро ба ҷо оварда, ба Ӯ бичаспед, ва Ӯро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ибодат намоед».

6. Ва Ғушаъ онҳоро баракат дода, равона кард, ва онҳо сӯи хаймаҳои худ рафтанд.

7. Ба нисфи сибти Менашше Мусо дар Бошон мулк дода буд, ва ба нисфи дигари он Ғушаъ бо бародаронашон дар ин тарафи Ӯрдун ба самти ғарб мулк дод; ва ҳан-гоме ки Ғушаъ онҳоро сӯи хаймаҳои равона мекард, онҳоро баракат дод,

8. Ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Бо сарвати бисёр ва бо чорвои сершумор, бо нуқра ва тилло ва мис ва оҳан ва либоси бағоят зиёде ба хаймаҳои худ бармегардед; пас, ғанимати душманони худро бо бародарони худ тақсим кунед».

9. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше аз пеши банӣ-Исроил, аз Шилӯ, ки дар замини Канъон аст, баргашта, равона шуданд, то сӯи замини Цилъод, ба замини моликияти худ, ки онро бар тибқи амри Худованд ба воситаи Мусо ба тасарруфи худ даровардаанд, бира-ванд.

10. Ва ба ноҳияи Урдун, ки дар замини Канъон аст, расида, банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше дар он ҷо назди Урдун қурбонгоҳ бино карданд, — қурбонгоҳи бу-зурге ки аз дурдаст ба назар намоён мешуд.

11. Ва банӣ-Исроил овозаи онро шуниданд, ки инак, банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше дар рӯ ба рӯи замини Канъон дар ноҳияи Урдун, дар соҳиле ки аз он банӣ-Исроил аст, қурбонгоҳ бино кардаанд.

12. Ва хангоме ки банӣ-Исроил инро шуниданд, тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар Шилӯ ҷамъ шуданд, то ки бар зидди онҳо ба ҷанг бароянд.

13. Ва банӣ-Исроил Финҳос ибни Эльзори коҳинро назди банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ба замини Қилъод фиристоданд.

14. Ва бо ӯ даҳ раис: як раис аз ҳар хонадон, аз ҳамаи сибтҳои Исроил буданд, ки ҳар яке раиси хонадони қабила-ҳои Исроил буд.

15. Ва онҳо назди банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ба замини Қилъод омаданд, ва ба онҳо суҳан ронда, гуфтанд:

16. «Тамоми ҷамоати Худованд чунин мегӯянд: "Ин ҷӣ хиёнат аст, ки дар ҳаққи Худои Исроил кардаед, ки имрӯз аз Худованд гашта, барои худ қурбонгоҳе сохтаед, яъне имрӯз бар зидди Худованд исьён бардоштаед?"

17. Оё гуноҳи Фаӯр барои мо кам аст, ки то имрӯз аз он пок нашудаем, ва он вақт вабое ба сари ҷамоати Худо-ванд омада буд?

18. Ва шумо имрӯз аз Худованд гаштаед! Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки шумо имрӯз бар зидди Худованд исьён мебардоред, ва Ӯфардо бар тамоми ҷамоати Исроил ғазаб мекунад.

19. Вале агар замини моликияти шумо дар назаратон палид бошад, пас ба замини моликияти Худованд, ки хаймаи Худованд дар он сокин аст, бигзаред, ва дар миёни мо мулк барои худ бигиред, валекин бар зидди Худованд исьён набардоред ва, ғайр аз қурбонгоҳи Худованд Худои мо, барои худ қурбонгоҳ сохта, моро ба исьёни худ шарик нагардонед.

20. Охир, Охон ибни Зораҳ дар бораи чизи ҳаром хиёнат карда буд, валекин ғазаб бар сари тамоми ҷамоати Исроил омад, ва он шахс барои гуноҳи худ танҳо ба ҳалокат нарасид"».

21. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ҷавоб гардонид, ба раисони хонадонҳои Исроил гуфтанд:

22. «Худованд Худои худоён аст, Худованд Худои худоён аст, Ў медонад, ва Исроил хоҳанд донист! Агар мо дар ҳақ-қи Худованд исьён ё хиёнат карда бошем, Ту моро имрӯз на-чот надех!

23. Агар мо қурбонгохро барои он сохта бошем, ки аз Худованд гардем, ва ё барои он ки қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордӣ бар он барорем ва ё қурбониҳои саломатӣ бар он забҳ кунем, бигзор Худованд Худаш бозхост наояд!

24. Балки ин корро мо аз хавфи он кардаем, ки шояд фардо писарони шумо ба писарони мо бигӯянд: "Шуморо бо Худованд Худои Исроил чӣ кор аст?"

25. Охир, Худованд дар миёни мо ва шумо, эй банӣ-Реубен ва банӣ-Қод, Ўрдунро чун ҳадде гузоштааст, ва шуморо дар Худованд ҳиссае нест!" Ва писарони шумо писарони моро ба ибодати Худованд роҳ нахоҳанд дод.

26. Бинобар ин мо гуфтем: барои худ ғамхорӣ намуда, қурбонгоҳе бисозем, аммо на барои қурбонии сӯхтанӣ ва на барои забҳ кардан,

27. Балки барои он ки ин дар миёни мо ва шумо ва дар миёни наслҳои мо баъд аз мо шоҳиде бошад, то ки мо ибодати Худовандро ба ҳузури Ў бо қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳ-ҳо ва қурбониҳои саломатии худ ба ҷо оварем, ва писарони шумо фардо ба писарони мо нагӯянд: "Шуморо дар Худованд ҳиссае нест!"

28. Ва мо гуфтем: агар ба мо ва ба наслҳои мо фардо чунин бигӯянд, мо хоҳем гуфт: "Ин намунаи қурбонгоҳи Худовандро бубинед, ки падарони мо на барои қурбонии сӯхтанӣ ва на барои забҳ сохтаанд, балки барои он ки дар миёни мо ва шумо шоҳид бошад".

29. Ҳошо ва калло, ки мо бар зидди Худованд исьён бардошта, имрӯз аз Худованд гардем, ва ғайр аз қурбонгоҳи Худованд Худои мо, ки ба ҳузури хаймаи Ўст, қурбонгоҳе барои қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи ордӣ ва забҳ бисозем!»

30. Ва ҳангоме ки Финҳоси коҳин ва раисони ҷамоат ва сарқабिलाҳои Исроил, ки бо ӯ буданд, суханонеро, ки ба-нӣ-

Реубен ва банӣ-Қод ва банӣ-Менашше гуфта буданд, шуниданд, ин дар назарашон писанд омад.

31. Ва Финҳос ибни Эльзори коҳин ба банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва банӣ-Менашше гуфт: «Имрӯз мо донистем, ки Худованд дар миёни мост, чунки шумо ин хиёнатро дар ҳаққи Худованд накардаед; акнун шумо банӣ-Исроилро аз дасти Худованд раҳо кардед».

32. Ва Финҳос ибни Эльзори коҳин ва раисон аз пеши банӣ-Реубен ва банӣ-Қод аз замини Қильод ба замини Кан-ён назди банӣ-Исроил баргашта, инро ба онҳо хабар доданд.

33. Ин дар назари банӣ-Исроил писанд омад, ва банӣ-Исроил Худоро муборак хонданд; ва аз нияти худ дар бораи он ки барзидди онҳо ба ҷанг бароянд ва заминеро, ки банӣ -Реубен ва банӣ-Қод дар он сокинанд, хароб кунанд, даст кашиданд.

34. Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод дар бораи қурбонгоҳ гуфтанд, ки «он дар миёни мо шоҳид аст, ки Худованд Худост».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Еҳушаъ ибни Нун ба қавм дастуроти охирин медиҳад.

1. ВА бо мурури айёми зиёд, баъд аз он ки Худованд ба Исроил аз ҳамаи душманони гирду пешашон оромӣ бахшид, Еҳушаъ пир ва солхӯрда гардид.

2. Ва Еҳушаъ тамоми Исроилро, яъне пирон, раисон, дова-рон ва нозирони онҳоро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Ман пир ва солхӯрда шудаам.

3. Ва шумо ҳар он чиро, ки Худованд Худои шумо ба ҳамаи ин халқҳо пеши шумо кардааст, дидаед, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо ҷангидааст.

4. Бубинед, ин халқҳоеро, ки боқӣ мондаанд, ва халқ-ҳоеро, ки аз Ёрдун то баҳри бузург ба самти ғуруби офтоб маҳв намудаам, ман барои шумо бо қуръа тақсим кардам, то ки мулки сибтҳои шумо бошанд.

5. Ва Худованд Худои шумо Худаш онҳоро пеши шумо ба танг оварда, аз пеши шумо бадар хоҳад ронд, ва шумо замини онҳоро ба тасарруфи худ хоҳед даровард, чунон ки Худо-ванд Худои шумо ба шумо гуфтааст.
6. Пас, бағоят қавӣ бошед, то ҳар он чиро, ки дар ки-тоби шариати Мусо навишта шудааст, риоя намуда ба амал оваред, бе он ки аз он ба тарафи рост ё чап дур шавед,
7. То бо ин халқҳое ки дар миёни шумо боқӣ мондаанд, омезиш наёбед, ва исми худоёни онҳоро зикр карда қасам нахӯред, ва онҳоро ибодат нанамоед ва ба онҳо сачда набаред,
8. Балки ба Худованд Худои худ бичаспед, чунон ки то имрӯз амал кардаед.
9. Ва Худованд халқҳои бузург ва зӯроварро аз пеши шумо бадар рондааст, ва пеши шумо касе то имрӯз ната-вонистааст истодагӣ намояд.
10. Як нафар аз шумо ҳазор нафарро таъқиб менамояд, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо мечан-гад, чунон ки ба шумо гуфтааст.
11. Ва аз хештан бағоят эҳтиёт бошед, то ки Худованд Худои худро дӯст доред.
12. Аммо агар рӯй тофта, ба бақияи ин халқҳое ки дар миёни шумо мондаанд, бичаспед, ва бо онҳо хешовандӣ пайдо кунед, ва назди онҳо биёед, ва онҳо назди шумо биёянд, —
13. Яқинан бидонед, ки Худованд Худои шумо ин халқ-ҳоро дигар аз пеши шумо бадар нахоҳад ронд, ва онҳо барои шумо дом ва қуллоб, ва барои қабурғаҳои шумо тозиёна, ва барои чашмони шумо хор хоҳанд буд, то даме ки аз ин; замини хуб, ки Худованд Худои шумо ба шумо додааст, маҳв гардед.
14. Ва инак, ман ба қарибӣ ба тариқи тамоми аҳли замин меравам, ва шумо бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дарк намоед, ки як сухан ҳам аз ҳамаи қавлу ваъдаҳое ки Худованд Худои шумо дар ҳаққи шумо додааст, зоеъ нарафтааст; ҳамааш барои шумо ба амал омадааст, як сухан ҳам аз онҳо зоеъ нарафтааст.

15. Валекин, чунон ки ҳар қавлу ваъдае ки Худованд Ху-дои шумо ба шумо дода буд, барои шумо ба амал омадааст, ончунон Худованд ҳар таҳдидро бар шумо иҷро хоҳад кард, то даме ки шуморо аз ин замини хубе ки Худованд Худои шумо ба шумо додааст, маҳв намояд.

16. Агар шумо аҳди Худованд Худои худро, ки ба шумо амр фармудааст, поймол кунед, ва рафта худоёни дигарро ибодат намоед ва ба онҳо сачда баред, дар он сурат хашми Худованд бар шумо аланга хоҳад гирифт, ва шумо аз замини хубе ки Ӯ ба шумо додааст, ба зудӣ маҳв хоҳед шуд».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Васияти Еҳушаъ ибни Нун ва ғавти ӯ.

1. ВА Еҳушаъ ҳамаи сибтҳои Исроилро дар Шакем чамъ кард, ва пирони Исроил, раисон, доварон ва нозирони онҳоро даъват намуд, ва онҳо ба ҳузури Худо истоданд.

2. Ва Еҳушаъ ба тамоми қавм гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Падарони шумо, яъне Тораҳ падари Иброҳим ва падари Нохӯр, аз қадимулайём дар он тарафи наҳр сокин буданд ва худоёни дигарро ибодат мекарданд.

3. Вале Ман падаратон Иброҳимро аз он тарафи наҳр гарифтам, ва ӯро дар тамоми замини Канъон гардонидам, ва насли ӯро афзун кардам, ва Исҳоқро ба ӯ додам.

4. Ва Яъқуб ва Эсовро ба Исҳоқ додам; ва кӯҳи Сеирро ба Эсов додам, то ки онро ба тасарруфи худ дароварад; ва Яъқуб ва писаронаш ба Миср фуруд омаданд.

5. Ва Мусо ва Ҳорунро фиристода, Мисро бо он чи андаруни вай ба амал овардам, зарба задам, ва баъд аз он шуморо берун овардам.

6. Ва падарони шуморо аз Миср берун овардам, ва шумо сӯи баҳр омадед; ва мисриён бо аробаҳо ва саворон падарони шуморо то баҳри Қулзум таъқиб карданд.

7. Ва сӯи Худованд истиғоса бурдед, Ӯ дар миёни шумо ва мисриён торикӣ гузошт, ва баҳрро бар онҳо равона карда,

онҳоро пӯшонид, ва чашмони шумо он чиро, ки дар Миср кардам, дидааст; ва айёми зиёде дар биёбон сокин будед.

8. Ва шуморо ба замини амӯриён, ки дар он тарафи Ёрдун сокин буданд, овардам, ва онҳо бо шумо чанг карданд; вале Ман онҳоро ба дасти шумо супурдам, ва шумо замини онҳоро ба тасарруфи худ даровардед, ва Ман онҳоро аз пеши шумо маҳв намудам.

9. Ва Болоқ ибни Сиффӯр, подшоҳи Мӯоб, бархоста, бо Исроил чанг кард, ва фиристода, Билъом ибни Баўрро даъ-ват намуд, то ки ба шумо лаънат гӯяд.

10. Вале Ман нахостам Билъомро бишнавам, ва ӯ шуморо баракат дод, ва Ман шуморо аз дасти ӯ раҳо кардам.

11. Ва шумо аз Ёрдун гузашта, назди Ерихӯ омадед, ва сокинони Ерихӯ, амӯриён, фариззиён, канъониён, хиттиён, чирчошиён, ҳиввиён ва ябусиён бо шумо чанг карданд, вале Ман онҳоро ба дасти шумо супурдам.

12. Ва занбӯри алоро пешопеши шумо фиристода, онҳоро, яъне ду подшоҳи амӯриро аз пеши шумо бадар рондам, — на бо шамшери шумо ва на бо камони шумо.

13. Ва заминеро, ки дар он меҳнат накардаед, ва шаҳр-ҳоеро, ки бино нанамудаед, ба шумо додам, ва шумо дар онҳо сокин мебошед; аз токҳо ва дарахтони зайтуне ки шумо нашинондаед, мева меҳӯред".

14. Ва алҳол аз Худованд битарсед ва Ёро бо сами-мият ва ростӣ ибодат намоед ва худоёнеро, ки падарона-тон дар он тарафи наҳр ва дар Миср ибодат намудаанд, аз худ дур карда, Худовандро ибодат намоед.

15. Ва агар дар назари шумо писанд наояд, ки Худо-вандро ибодат намоед, пас имрӯз барои худ интиҳоб ку-нед, ки киро ибодат хоҳед намуд: оё худоёнеро, ки падарони шумо дар он тарафи наҳр ибодат мекарданд, ё худоёни амӯ-риёнро, ки дар заминашон сукунат доред; валекин ман ва хонадони ман Худовандро ибодат хоҳем кард».

16. Ва қавм ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Ҳошо ва калло, ки мо Худовандро тарк карда, худоёни дигарро ибодат намоем!

17. Зеро ки Худованд Худои мост, ки ӯ мо ва пада-рони моро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард, ва ин аломати бузургро дар пеши назари мо нишон дод, ва моро дар тамоми роҳе ки рафтем, ва андаруни ҳамаи қавмҳое ки аз миёнашон гузаштем, ниғаҳбонӣ намуд.

18. Ва Худованд ҳамаи қавмҳо ва амӯриёнро, ки дар ин замин сокин буданд, аз пеши мо бадар ронд; мо низ Худо-вандро ибодат хоҳем кард, зеро ки ӯ Худои мост».

19. Ва Ғушаъ ба қавм гуфт: «Шумо наметавонед Худовандро ибодат намоед, зеро ки ӯ Худои қуддус аст, ва ӯ Худои ғаюр аст, ки ба маъсиятҳо ва гуноҳҳои шумо то-қат нахоҳад кард.

20. Агар шумо Худовандро тарк карда, худоёни бегонаро ибодат намоед, ӯ гашт карда ва ба шумо осеб расонида, агарчи пеш аз ин ба шумо некӣ кардааст, шуморо ба ҳало-кат хоҳад расонид».

21. Ва қавм ба Ғушаъ гуфтанд: «Не, мо Худовандро ибодат хоҳем намуд».

22. Ва Ғушаъ ба қавм гуфт: «Шумо бар худ шоҳид ҳас-тед, ки Худовандро барои худ интиҳоб кардаед, то ки ӯро ибодат намоед». Ва онҳо гуфтанд: «Шоҳид ҳастем».

23. «Ва алҳол худоёни бегонаро, ки дар миёни шумо ҳастанд, дур кунед ва дили худро ба Худованд Худои Исроил моил гардонед».

24. Ва қавм ба Ғушаъ гуфтанд: «Худованд Худои худро ибодат хоҳем намуд ва овози ӯро хоҳем шунид».

25. Ва Ғушаъ дар он рӯз бо қавм аҳд баст ва барои онҳо дар Шакем фароиз ва шариат қарор дод.

26. Ва Ғушаъ ин суханонро дар китоби шариати Худо навишт; ва санги бузурге гирифта, онро дар он ҷо зери булуте ки назди қудси Худованд буд, гузошт.

27. Ва Ғушаъ ба тамоми қавм гуфт: «Инак, ин санг барои мо шоҳид хоҳад буд, зеро ки он ҳамаи суханони Худовандро, ки ба мо гуфт, шунидааст; ва он ба муқобили шумо шоҳид хоҳад буд, агар Худои худро инкор намоед».

28. Ва Ехушаъ қавмро фиристод, то ҳар яке ба мулки худ равона шаванд.

29. Ва баъд аз ин ҳодисаҳо Ехушаъ ибни Нун, бандаи Худованд, дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт.

30. Ва ўро дар ҳудуди мулкаш, дар Тимнат-Сорах, ки дар кӯҳи Эфроим, ба тарафи шимолии кӯҳи Цоаш мебошад, дафн карданд.

31. Ва Исроил дар тамоми айёми Ехушаъ ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Ехушаъ зинда буданд ва ҳамаи корҳои Худовандро, ки барои Исроил карда буд, медонистанд, Худовандро ибодат намуданд.

32. Ва устухонҳои Юсуфро, ки банӣ-Исроил аз Миср бароварда буданд, дар Шакем дар қитъаи замине ки Яъқуб аз банӣ-Ҳамӯр падари Шакем ба сад сикка харида буд, дафн карданд; ва он мулки банӣ-Юсуф гардид.

33. Ва Эльзор ибни Ҳорун вафот ёфт, ва ўро бар тали писараш Финҳос, ки дар кӯҳи Эфроим ба ў дода шуда буд, дафн карданд.